

PIK LXIX, Ч. 1

СІЧЕНЬ – 2012 – JANUARY

№ 1, VOL. LXIX

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ – PUBLISHED BY UNWLA, INC.

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Неприбуткова організація

“НАШЕ ЖИТТЯ”

Рік заснування 1944

РІК LXIX СІЧЕНЬ Ч. 1

Україномовний редактор – Лідія Слиж

Англомовний редактор – Олесь Валло

Редакційна колегія:

Маріянна Заяць (з уряду) – голова СУА

Христя Швед, Вірляна Ткач,

Наталія Даниленко, Святослава Гой-Стром

“НАШЕ ЖИТТЯ” ВИХОДИТЬ РАЗ У МІСЯЦЬ (ОКРІМ СЕРПНЯ)

ISSN 0740-0225

UKRAINIAN NATIONAL
WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

A Non-profit Organization

“OUR LIFE”

Published since 1944

VOL. LXIX JANUARY № 1

Ukrainian-language editor – Lidia Slysh

English-language editor – Olesia Wallo

Contributing Editors:

Marianna Zajac – UNWLA President

Christina R. Shwed, Virlana Tkacz,

Natalia Danylenko, Sviatoslava Goy-Strom

“OUR LIFE” IS PUBLISHED MONTHLY (EXCEPT AUGUST)

ЗМІСТ – CONTENTS

Лідія Слиж. З Новим Роком, Дорогі Читачі!	1
Маріянна Заяць. Ділимося вітками та думками	2
Пресове повідомлення СУА	3
Увійшла у вічність бл. п. Уляна Старосольська	4
Даниїла Лунь. Надія Вінарска-Марченко	6
Любов Калинович. Чому носимо сьогодні вишивки?	8
Різдвяна ніч (вірш)	9
Ліна Костенко. “Записки українського самашедшого” (уривок)	10
Наталія Преображенська. 25-річчя Чорнобильської катастрофи: Німеччина (закінчення)	11
Ольга Янишівська. “Смолокип” нагородив молодих краєзнавців Союзу Українок	14
Marianna Zajac. Sharing Thoughts, Views & News	15
UNWLA Press Release	16
Подяка	17
Наша обкладинка/Our Cover Artist	17
Наталка Соневицька. З подорожнього щоденника	18
Діяльність Округ і Відділів СУА	20
Доброчинність	24, 25, 27, 28, 32
Притча про коні	27
Ad Memoriam: Juliana Starosolska	28
Відійшли у Вічність	29
Olesia Wallo. An Interview with Roksolana Misilo	30
Unia Knarvik. YM@UM Holds Inaugural Event	31
Ihor Magun. Influenza	33
Святослава Гой-Стром. Дітям про Різдво	34
Корисні поради	36

На обкладинці: Роксоляна Тимяк-Лончина. Озеро в селі Басівка (Львівщина) на Йордан.

On the cover: Roksolana Tymiak-Lonchyna. A Lake in the Village of Basivka (L'viv oblast) on Epiphany Day.

- The Editorial Board does not always share the point of view of the author.
- The author is responsible for the accuracy of the facts in the article.
- Unsolicited manuscripts will not be returned.
- The editor reserves the right to shorten submissions and make grammatical corrections.
- PLEASE NOTIFY US OF ADDRESS CHANGES PROMPTLY – there is no charge.
- There is no charge for MEMORIAL NOTICES and the photographs with them.
- Please note that the deadline for all ARTICLE submission is the 10th of each month.
- Authors are requested to include a telephone number with manuscripts to allow us to acknowledge submissions and verify information.

Periodicals Postage Paid at New York, NY and at additional mailing offices. (USPS 414-660)

Postmaster: send address changes to: “OUR LIFE”

203 Second Ave., New York, NY 10003

© Copyright 2012 Ukrainian National Women's League of America, Inc.

Друківано в COMPUTOPRINT CORP.
1360 Clifton Ave #402, Clifton, NJ 07012
Tel.. (973) 574-8800 Fax: (973) 574-8887 email: computopr@aol.com

Канцелярія СУА
та адміністрація журналу
“Наше життя”:

Адміністратор – Оля Стасюк
Канцелярйні год.: Вівторок, середа, четвер – 11 – 7

\$3 Один примірник / Single copy
\$40 Передплата в США (не член СУА) / Annual subscription in the USA for non-members
\$50 В країнах поза межами США / Annual subscription in countries other than USA

Членки СУА одержують “Наше життя” з оплатою членської вкладки через відділ. Передплатникам письмово нагадується про відновлення передплати.

UNWLA / Our Life
203 2 Avenue 5th Floor
New York, NY 10003-5706

Administrator: Olha Stasiuk
Office hours: T. W. Th. – 11 a.m. to 7 p.m.

Tel.: (212) 533-4646
E-mail: office@unwla.org

Our Life magazine is included in UNWLA member annual dues, payable through the member's branch. Subscribers are sent renewal letters.

З Новим Роком, Дорогі Читачі!

Журнал «Наше життя» вступає у 68-ий рік безперервного виходу у світ, висвітлюючи на своїх сторінках багатогранну діяльність української жіночої організації – Союзу Українок Америки. Журнал творить живу історію США. Це єдиний жіночий журнал української діаспори з таким вагомим стажем існування. Від початку і до сьогоднішнього дня журнал займає активну позицію щодо створення Незалежної Держави, її розвитку та процвітання.

Січень Нового 2012 року започатковує ряд виданих дат в новітній історії становлення Української Держави, яка вже понад 20 років займає рівноправне місце серед незалежних держав світу.

15-го січня цього року минає 20 років (1992), коли Президія Верховної Ради України ухвалила указ про Державний Гімн України «Ще не вмерла Україна».

28 січня 20 років тому (1992) Державним прапором України було затверджено український національний прапор синьо-жовтого кольору.

Пригадую, що ми всією сім'єю сиділи біля екрану телевізора і напружено спостерігали, як не хотіли приймати тодішні депутати наш національний прапор державним. І сльози радості з'явилися в очах, коли група депутатів демократичних сил внесла до залі розгорнений синьо-жовтий прапор!

19-го лютого припадає 20-та річниця, коли Верховна Рада України затвердила Тризуб малим гербом України.

Все це надзвичайно радісні події, бо національна символіка українського народу нарешті стала державною.

На січень припадає і відзначення в Україні Дня Злуки, який було започатковано 22 січня 1989 року, коли тисячі людей взяли за руки, створивши живий ланцюг від Львова до Києва. Тоді весь світ побачив, що українці єдиним народом прагнуть до незалежності.

В січні український народ святкує перемогу Помаранчевої революції 2005-го року. Згадаймо, як на заклик Головної Управи США провести збірку на підтримку Помаранчевої революції наші відділи негайно відгукнулися, і сотні союзнок взяли в цій акції участь. А скільки молодих американців українського походження їздили на Майдан, щоб бути разом зі своїм народом. Помаранчева революція радикально змінила ставлення до українців не лише в Європі, але й в цілому світі.

На сьогодні всім добре відомий бій біля станції Крути, де 29 січня 1918 року 300 Січових Стрільців із Студентського куреня вступили в нерівний бій проти більшовиків.

І врешті, січень – це місяць тривалих релігійних святкувань християнських свят. В Україні та певна частина українців в діаспорі святкують Різдво Христове, Новий рік, Йорданське Водохрещя за старим стилем.

Цьогорічне Різдво для українців особливе. Адже саме українська ялинка з Закарпаття встановлена на площі Святого Петра у Ватикані. Цю 30-ти метрову пухнасту красуню закарпатці проводжали до Вічного Міста згідно українських народних традицій – співами, молитвою, танцями.

16 грудня відбулося урочисте засвічення ялинки під назвою „Українське Різдво у Ватикані”, яке продемонструвало всьому світові символ Християнської єдності, символ духовної культури і духовного багатства Української держави. На це надзвичайне дійство до Риму прибули сотні українців з різних регіонів Італії, а також з України. Виступ мистецьких колективів розпочався виходом звіздарів, колядував хор «Дударик» зі Львова. У дійстві брав участь колектив «Маленькі бойки» з Києва.

На закінчення хочу щиро подякувати авторам, які надсилають цікаві матеріали, знайомлять нас з життям жіноцтва Америки, збагачуючи журнал «Наше життя». До нових зустрічей на сторінках журналу в Новому році! Веселих і щасливих Свят!

Лідія Служ, редактор.

У неділю, 20 листопада членки СУА мали надзвичайну нагоду зустрітися із Блаженнішим Патріархом Святославом. Вшанування провідників Української Греко-Католицької Церкви університетом *Fordham* в Нью Йорку було важливою та зворушливою подією, яка стала чудовою нагодою для нашої організації, щоб передати перший внесок до Фонду жіночих/гендерних студій ректорові УКУ о. д-ру Борису Гудзяку в присут-

ності Патріярха. Цим ми офіційно і публічно заявили, що СУА є ініціатором та спонсором цього історично вагомому проекту.

Я хочу наголосити, що перш, ніж досягнути остаточної угоди, ми обмінялися численними пропозиціями та ідеями, щоб визначити найкращий спосіб втілення цілей СУА в рамках навчальної програми УКУ. Окрім мене, активну участь у формуванні проекту взяли Софія Геврик, заступниця голови СУА для справ культури та Марта Коломієць, директор програм і комунікацій Української Католицької Освітньої Фундації. Детальну інформацію про проект можна буде отримати через округи та відділи СУА. Як вказано у прес-релізі, програму з жіночих студій в Українському Католицькому Університеті планується розпочати у вересні 2012 р.

Зустріч членок СУА з Патріярхом Святославом.

Зліва: Наталія Дума, Рената Заяць, Віра Кушнір, Роксоляна Яримович, Марія Андрійович, Грина Куровицька, Блаженніший Святослав, Маріянна Заяць (голова СУА), о. д-р Борис Гудзяк, Лідія Білоус, Надія Цвях, Ярослава Рубель.

За день до цієї святкової події у соборі Св. Патрика в Нью Йорку пройшла щорічна поминальна панахида у пам'ять жертв Голодомору-геноциду 1932-33 років. У переповненому соборі Богослуження провів Патріярх Святослав разом з духовними провідниками Української Греко-Католицької та Православної церков. Коротке звернення новообраного Патріярха зворушило та дало духовного надхнення усім присутнім. Традиційно, на це вшанування прийшло чимало членок СУА.

СУА також прийняв участь і виступив одним із спонсорів святкування 20-ї річниці

незалежності України, яке було організоване Фундацією «Україна – США» у Вашингтоні 1 грудня. Разом з Почесною головою СУА та членкою Ради Директорів Фундації «Україна – США» Іриною Куровицькою, ми вирішили взяти участь у святкуванні, зосередивши нашу увагу на позитивних досягненнях в Україні і, в той же час, не забуваючи про сьогоденну політичну ситуацію. Це святкування мало на меті відзначити мирний шлях України до проведення референдуму за незалежність та подивитися у майбутнє, щоб знайти спосіб підтримати еволюцію демократії, яка б забезпечила прозоре і

передбачуване верховенство закону. Протягом дня були проведені круглі столи на теми енергетики, сільського господарства та інвестиційних можливостей в Україні, під час яких представники американських компаній поділилися своїм досвідом і думками про їхню працю в Україні. Компанії, що працюють в Україні та демонструють соціальну відповідальність, підтримуючи розвиток громадянського суспільства в Україні, були відзначені нагородами. Завершив день офіційний гала-концерт, який зібрав чимало гостей і під час якого присутні почули відео-привітання від колишніх президентів США і України – Джорджа Буша-старшого і Леоніда Кравчука, які займали цей пост у 1991 р.

З глибокою скорботою мушу поділитися з Вами звісткою про смерть Уляни Глинської, яка відійшла у вічність 26 листопада. Уляна Глинська була обрана до Головної Управи СУА як зв'язкова віддалених відділів на Конвенції у Сарасоті (Флорида) у 2002 році. Її поважали і любили усі членки СУА, які мали приємність з нею працювати, але особливо членки віддалених відділів. У властивий їй лагідний та привітний спосіб, Уляна побудувала тісні відносини з віддаленими відділами, розкиданими по всій країні, підтримуючи їхню важливу працю від імені СУА. Її щира і лагідна усмішка залишиться у наших серцях назавжди. Вічна їй пам'ять!

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ та УКРАЇНСЬКИЙ КАТОЛИЦЬКИЙ УНІВЕРСИТЕТ У ЛЬВОВІ ОГОЛОШУЮТЬ СПІВПРАЦЮ

Під час вшанування керівництва Української Католицької Церкви 20 листопада 2011 року в Університеті Фордем (Fordham), у присутності Блаженнішого Патріярха Святослава, голова СУА Маріянна Заяць вручила ректорові УКУ отцеві Борису Гудзяку чек на суму 25 тис. доларів.

Це перша частина фонду, загальна сума якого 100 тис. доларів, що його СУА закладає для розвитку жіночих/гендерних студій в Українському Католицькому Університеті як довгострокову інвестицію, не обмежену в часі. Під час ХХІХ Конвенції СУА у травні цього року делегатки однозначно схвалили цей безпрецедентний проект. Новообраний Патріярх Святослав Шевчук, почувши про закладення програми жіночих/гендерних студій в УКУ, назвав цю новину "чудовою" і висловив думку, що "це, мабуть, вперше університет в Україні починає таку іноваційну програму." Отець Гудзяк, який віддавна підтримує діяльність СУА, висловив свою щиру підтримку цього нового проекту. (Інтерв'ю з отцем Борисом, студентами і працівниками УКУ щодо жіночих/гендерних студій можна переглянути тут: <http://www.youtube.com/watch?v=ePCQOjOIN24>).

Програма жіночих/гендерних студій в УКУ існуватиме при кафедрі гуманітарного факультету. Окрім студентів УКУ, на початках програма буде також відкритою для студентів міжінституційної гуманітарної програми МІГус, що її пропонує УКУ в партнерстві з Львівським національним університетом ім. Івана Франка та Варшавським університетом. СУА дав поштовх до створення програми жіночих студій в УКУ, важливою частиною якої будуть лекційні курси, що діятимуть на кошти з фонду СУА. Перший курс читатиметься восени 2012 року. Провідні фахівці з жіночих/гендерних студій, а також вибрані членки СУА, утворять консультативну раду, яка продовжуватиме визначати цілі закладеного фонду.

Сподіваємося, що співпраця між СУА та УКУ створить плідний ґрунт для нових, оригінальних ідей у майбутньому. Така іноваційна програма може стати взірцем для інших українських університетів. Закладаючи цю програму, СУА претендує на те, аби відігравати важливу роль в освіті майбутніх провідників серед українських жінок.

Упродовж усього свого існування Союз Українок України, заснований Міленою Рудницькою 1921 року, та СУА, заснований у США 86 років тому, наголошували на важливості освіти та всяко сприяли їй. Свідченням цього є школи-світлички СУА, що діють по всій Америці, ефективний та багатопрофільний Стипендійний фонд та видання книжок на кшталт *A Candle in Remembrance* (опубл. у жовтні 2010 року).

Як найбільша та найдавніша організація українських жінок в діаспорі, що має на меті збереження української культури, історії і традицій через освіту, СУА вважає співпрацю з УКУ у створенні програми жіночих/гендерних студій важливим вкладом в майбутнє українських жінок. (Просимо завітати на наш вебсайт: www.unwla.org).

Хочемо заохотити нашу діаспору зробити свій вклад у цей іноваційний проект. Датки на ім'я "UNWLA" з позначкою "Women's/Gender Studies @ UCU" просимо надсилати до нашої канцелярії за адресою: 203 Second Avenue, N.Y., N.Y. 10003.

Лідія Білоус, заступниця голови СУА у справах зв'язків.

Маріянна Заяць, голова СУА.

УЛЯНА ЛІДІЯ СТАРОСОЛЬСЬКА

(Літературний псевдонім Уляна Любович)

Союз Українок Америки і вся громадськість Нью Йорку зі скорботою прийняли вістку, що 4 грудня 2011 р. відійшла у Вічність бл. п. Уляна Лідія Старосольська, член Національної Спілки письменників України, член-кореспондент Наукового Товариства ім. Шевченка, Почесна членка СУА (64-ий Відділ), колишній довголітній головний редактор журналу «Наше життя», завзята пластунка від 12-го року життя, відома громадська активістка.

Народилася Уляна Старосольська 31 березня 1912 року у Львові в родині Володимира і Дарії (з Шухевичів) Старосольських. Батько був відомим адвокатом, оборонцем українських політичних в'язнів. Мати – піяністка, викладач музичного інституту ім. Лисенка.

Уляна, як і два її старші брати, з дитинства належала до Пласту, де загартовувала тіло й душу і плекала глибоку любов до України. Брат Юрій Старосольський згодом став Начальним пластуном. Роман Шухевич, двоюрідний брат Уляни, генерал хорунжий, Головний Командир УПА.

Середню освіту Уляна здобула у Львові. Звання магістра економічних наук отримала у Познанському університеті (Польща), а також закінчила Вищі Курси Журналістики.

Повернувшись до Львова, У. Старосольська працювала в редакціях журналів «Нова хата» і «Господарсько-кооперативний часопис». Від 1931 року була редакторкою пластового часопису «На сліді», хоч Пласт тоді був офіційно розв'язаний. Одночасно Уляна вела активне пластове життя.

У 1939 році дівочі мрії Уляни про письменницьку кар'єру раптово обірвалася. Більшовики заарештували і вивезли на Сибір батька – Володимира Старосольського, професора Львівського університету ім. І. Франка. Уляну з матір'ю і молодшим братом Ігорем вивезли до Казахстану.

Рука, що тримала перо, тепер стискала віжки упряжі колгоспних коней і волів. З відмороженим лицем і руками працювала, щоб прожити і піклуватися хворою матір'ю. Невдовзі помирає мати, а через два місяці в Маріїнському таборі від голоду помер батько. Брата мобілізували до трудової армії. Уляна залишилась сама. Здавалось, що життя зупинилось. Але ні! Виживають тільки сильні духом. І вона вижила, адже була пластункою.

У 1946 році під час репатріації колишніх громадян Польщі друзі-поляки допомогли Уляні Старосольській переїхати до Польщі і там оселитися. Вже тоді почала писати оповідання.

У 1967 році на запрошення старшого брата Юрія, що проживав з родиною у Вашингтоні, переїхала до Америки. З того часу весь час жила в Нью Йорку.

У 1968 році вийшла збірка оповідань Уляни Любович під назвою «Розкажу вам про Казахстан». Ця книжка пережила три видання і в цьому році вийшов з друку англійський переклад цієї книжки, презентація якої відбудеться 11 березня 2012 р. в Українському Музеї Нью Йорку.

Письменниця редагувала і упорядкувала цілий ряд книжок таких авторів, як поетеси Зої Когут, Богдана Нижанківського (Бабай), Валеріяна Ревуцького, збірник «Рогатинська Земля», альбом «Гуцульщина». У 1991 році вийшла монографія «Володимир Старосольський», в якій Уляна Любович поміщує біографію батька, його наукові праці, промови на політичних судових процесах, тощо. Письменниця упорядкувала і підготувала до друку спогади брата Ігоря «Крутими дорогами», друкувала статті про визначних і цікавих людей, мистців, малярів. Маючи тонке почуття гумору, Уляна Любович тісно співпрацювала з гумористичним журналом «Лис Микита» Едварда Козака.

З 1972 року і аж до виходу на пенсію у 1990 році Уляна Старосольська-Любович працювала редактором журналу «Наше життя» Союзу Українок Америки. Тут талант професійної журналістки, талант жити, творити, спрямовувати громадську думку і посвячуватись високій ідеї служіння Україні поєднався з талантом гумору, блискучого дотепу, тонкої іронії. Неоціненним скарбом Уляни Любович були і залишаються глибоко патріотичні та високо ідейні редакційні статті журналу, які у 2001 році видані у Львові окремою книжкою під назвою «Нариси, статті, есеї з журналу «Наше життя».

Гортаючи сторінки журналу «Наше життя», що видавався під редагуванням У. Старосольської, глибоке враження справляє колосальна ерудиція редакторських статей на різноманітні теми авторки. Написані серцем, наповнені любов'ю до людей, до знедаланої України, дочірним болем за її долю. Так, вона прекрасно володіла словом, отримавши той Божий дар, щедро виливала його на сторінки своєї журналістської та письменницької творчості. Недаремно після виходу в світ збірки оповідань «Розкажу вам про Казахстан», професор Шевельов, високо оцінивши книгу, виокремив її як найдобрішу, найбеззлобнішу серед книг, написаних про советську каторгу таборів ГУЛАГу. Бо писала її Жінка, аристократ духу, яка на фарисейське запитання одного з радянських дипломатів, чи не мучить її ностальгія за рідним краєм, чи не бажає вона повернутися додому, відповіла: «Краще ностальгувати з Нью Йорка, ніж з Норильська».

За роки праці в США та його журналі журналістський талант У. Старосольської став особливо плідним, її Слово було почуте серцями тих, кому не байдужі рідна мова, далека Батьківщина, її боротьба за кращу долю. В своїх нарисах, есеях, інтерв'ю, редакційних статтях, серед яких героїнями є багато жінок, вона разом з ними не просто ностальгувала за Україною, а «щоб не плакати, сміялася», творила, працювала, ділячи своє Слово і свою журбу з тими, що змушені були, як і вона, покинути батьківську землю, могили предків та рідних та, не впадаючи у відчай, творити в світі цілий материк української культури, гордо називати себе українцями.

Українська тематика в творчості У. Старосольської проходить червоною ниткою через усі примірники журналу «Наше життя». Ось тільки декілька заголовків: «На нас глядить Україна», червень 1982 р., «Щоб любити Україну, треба її знати», лютий 1983 р., «За мною стоїть Україна», березень, 1983 р., «Україна і ми», жовтень 1989 р. В цих статтях і тривога за Україну, за її народ, і безмежна любов до Батьківщини, передана письменниці у спадщину від її предків, зокрема батька, Володимира Старосольського, адвоката, який був оборонцем людських прав в поневоленій Україні.

Редактор Старосольська знайомила читачів як з відомими українськими жінками минулого, так і з своїми сучасницями: письменницями, мисткинями, громадськими діячками, борцями за волю України. Пишучи про засновницю Монастиря Милосердя Матір Терезу у статті «Нагорода Нобля за Любов» (березень 1980 р.), авторка пише: «Читаючи листи наших жінок з України, політв'язнів з Мордовії, Казахстану чи Сибіру та слухаючи тих, яких маємо між нами, ми бачимо знов і знов, яку важливу роль грали і грають у житті нашого народу жінки».

«Споконвіку було слово...» – назва статті Уляни Любович, надрукована в журналі «Наше життя» за січень 1989 року, в якій авторка, взявши епіграфом початок Євангелії Св. Йоана, закликає стати в обороні української мови: «Нарід, який родився, виростав, живе на рідній землі, – мусить боротися за рідну мову!»

Прошло понад двадцять років з того часу, а питання про захист української мови в Незалежній Україні і досі залишається актуальним. І досі актуальним для нас є вся творчість Жінки, аристократки незламного духу Уляни Старосольської-Любович.

Упродовж нелегкого, але багатого подіями і плідного творчого життя Уляна Старосольська-Любович, або просто пані Ляся, як звали її всі знайомі, завжди була у вирі пластового, літературного, мистецького, громадського життя. У 1995 році стала членкою Національної Спілки письменників України, до якої належать великі духом люди. Ті люди силою свого пера зуміли зрушити основи тоталітарної системи в Україні. Ім'я Уляни Любович гідно займає місце серед них. Вічна їй пам'ять!

Лідія Служ.

НАДІЯ ВІНАРСЬКА-МАРЧЕНКО

Кілька років тому, будучи з чоловіком в Україні під час Різдвяних свят, ми зустріли біля музею ім. Івана Гончара в Києві літню жінку, яка продавала свої вишиті картини. Ці речі вразили нас своєю неординарністю. Цікаво було запізнати її ближче, як людину, як мисткиню. Ми провідали її в крихітній «хрущовській» квартирі, єдина найбільша стіна якої була розписана на тему зимових свят. Дуже привітна пані Надія Вінарська-Марченко розповіла про себе і свою творчість. Знявши чудовий фільм про її творчі роботи, дістали велике бажання допомогти мисткині в її нелегкому житті.

На сьогоднішній день маємо вагомі результати докладених зусиль:

1. Нами видано кольоровий каталог робіт мисткині.
2. Організовано виставки творів п. Надії у Філадельфії та Вашингтоні.

В Українському Культурному Центрі Філадельфії експонувались багатосюжетні картини – вишивки з авторськими віршами пані Надії. Виставка отримала чудові відгуки. Поезії заслуговують на окрему увагу, тому ми стараємось видати книжечку з її віршами.

У Вашингтоні, в Генеральному Консульстві України, організовану виставку п. Надії відвідало багато американців, які були вражені від побаченого. Роботи мисткині є прекрасною ілюстрацією до історії України, до наших багатих традицій і звичаїв.

В Україні силами нашого Товариства «Сила духу» було організовано вже три великі виставки в Українському Фонді Культури. Минулого року з нагоди 70-річчя п. Надії Вінарської-Марченко ми організували святкову Ювілейну виставку, присвячену творчості мисткині, яку відвідала велика кількість інтелігенції. Це було справжнє свято для майстрині!

Щоб підтримати морально і матеріально цю літню неординарну людину, зроблено подання до Міністерства культури України на присвоєння Надії Вінарській-Марченко звання Народної майстрині України. Про життя та діяльність п. Надії можемо дізнатись з її автобіографії, фрагменти якої подаю нижче.

“Народилася я у Києві 26 вересня 1940-го року. Та змалечку осиротіла. Батько загинув на фронті у вересні 1941 року, а по війні померла і мати. Виховувалась у дитячому будинку у с. Снятитці, що біля Дро-

Колядники, 2005, 45x50,5.

Молитва за Україну, 2001, 69x61.

гобича на Львівщині. Там і зростала, і навчалась. Але... мені ніколи не казали, не оповідали в школі про моє рідне українське мистецтво, не прилучали до живодайних традицій, джерел. Як боляче про це нині згадувати. Нам у дитбудинку казали, що все то бандерівське, вороже...

Ледь виповнилось 16 років, отримала паспорт та серцем потяглась до Києва, до свого прабатьківського коріння. Самотня, поневірялася тут довго на різних тяжких роботах, доки не влаштувалася на завод «Червоний гумовик». Тут і працювала, вийшла заміж за слюсаря Михайла Вінарського. Родина у нас із ним була трудяща, робітнича і діти зростали у праці, ставали робітниками. У мене троє синів і четверо онуків. Скільки себе пам'ятаю, нашу родину, то дуже важко жилося, у нестатках, але серцем, усім чуттям тягнулася до краси... Залюбки малювала. Здебільшого малювала за уявою матір, бо вважаю, що краще за матір-жінку немає нічого в житті, крім Бога-Творця.

Вишивати почала, коли вийшла на пенсію. До того справді не знала, яка вона справжня українська вишивка, ніде зразків не бачила. Та мені особливо залюбки було одягати усе українське і розмовляти лише рідною українською мовою. Показала свої вишивки у науково-методичному центрі. Тут роботи були до вподоби – зробили виставку мою персональну, там зустріла відомого мистецтвознавця Григорія Матечкіна, який побачив, що я одягнена в українське вбрання, яке сама зробила, і схвально мовив про це, шанобливо та якимось особливо щиросердно. Я не звикла, щоб зі мною так уважно, як рівний з рівною, розмовляли такі люди у мистецтві, здебільшого, поводячись поблажливо, зверхньо, мовляв, самодіяльна майстриня, мовляв, вишиває, бо наче не знає, на що час згаяти. А він говорив саме як з художницею, за колір, за красу. Мені аж стало не по собі, хоч було вже чи п'ятдесят, а я наче досі спала, а тут душа моя раптово пробудилася, бо він побачив,

Данііла Лунь і Надія Вінарська-Марченко.

**«Сила
українського
духу —
невмируща.»**

відчув у мені справді Людину-творця і я стала нею, повіривши йому, і дуже вдячна Богові за це, що Він не дав вмерти моїй душі і таланту. Він розбудив, розкрив усе те глибинне, народне, рідне, усе, що закодовано в душі кожної людини від її коріння, прадідів. Аби пробудити в собі предковичню пам'ять, код художника-творця, необхідно якомога повніше жити в українській стихії, оточувати та будити в собі усе українське, зокрема, завчати напам'ять не менше п'яти рядків Шевченківського «Кобзаря» кожного дня та читати, співати народні пісні...

Так, саме з молитви до Бога-Отця та з Шевченківського «Кобзаря» починаю я вдома кожен свій робочий день...та й закінчую свій трудовий день молитвою до нашого Бога-Творця. Дякую Богові за щасливо прожитий день, за хліб, за працю, любов і милосердя до нас, людей, до всього живого на землі, прошу благословіння Божого на новий день.

Надія Вінарська-Марченко.»

Дуже хочу, щоб люди побачили на прикладі життєвого шляху п. Надії Вінарської-Марченко, що сила українського духу – невмируща.

Данііла Лунь,

вільна членка СУА, член Національної Спілки художників України, заслужений діяч мистецтв України, співзасновник Товариства «Сила духу» у Філядельфії.

ЧОМУ НОСИМО СЬОГОДНІ ВИШИВКИ?

Вишивана сорочка як національна репрезентація

Після різних святкувань 20-річчя Незалежності України потелефонувала мені знайома, п. Оксана. Вона була прикро вражена тим, як на різних офіційних імпрезах не всі українські гості виявляли відповідну пошану до даної події...

Л.К.: – У чім точно справа?

П.О.: – Деякі гості мали досить неохайний вигляд одягу з вишивкою. Це образливо для нас усіх!

Л.К.: – Це правда, що останніми роками зайшла велика зміна у використанні частин національного одягу, а зокрема вишиваної сорочки.

П.О.: – Чомусь деякі пані на різні святкування почали з'являтися з випущеними сорочками поверх спідниці та ще й без крайки. Правда, деякі панове також так тепер ходять. Та варто пам'ятати, що до сорочки на випуск підходять заковані штани і босі ноги... Так одягнені можуть жито жати, або гусей заганяти...

Л.К.: – Розумію Вас, зокрема, коли часом маємо інші приклади. Не раз бачимо елегантні балі, де панове зі шотландського роду вдягають свої спіднички (з родинним узором), підколінки, приписані торбиночки, оксамитні жакетики, блискучі черевики і ще часом шарфи впоперек грудей. Елегантно? Абсолютно! Зі смаком і "з клясою" (як колись казали)! Підхоже на баль? Безперечно!

П.О.: – І майже в такому ж одязі шотландці появляються і на деяких парадах, чи зі своїми військовими оркестрами. Можна подібне спостерігати і під оглядом одягу греків, поляків чи й німців.

Л.К.: – А у нас?

П.О.: – Хоч як це неймовірно, тепер деякі українці виходять у випущених сорочках навіть на сцену, у складі делегації до різних чиновників, на різні заходи до амбасад і т. п. Недавно в одному великому українському

осередку в Америці на концерті в честь Шевченка я побачила ще щось дивніше: за сценою мама допомагала 12-річній доні з національним строєм. Поправляє одне, друге, а тоді каже дитині скинути черевички і панчішки. Питаю, як можна дитину пускати на сцену босою і в національному одязі? А та пані відповідає: – Але ж це народний стрій, то має бути по-народньому! І дочка босою пішла деклямувати поезію Шевченка (ні, це не був вірш "Мені тринадцятий минало...").

Л.К.: – А сам Шевченко так дуже любив елегантно вдягатися! І був дуже радий, коли купив собі дорогий фрак, щоби ходити в оперу...

П.О.: – Ще до недавна серед нас були знавці-експерти народніх вишивок і національного одягу. Вони і пані по різних відділах СУА присвячували стільки студій і досліджень цій темі. І тоді була увага до взорів, до частин одягу, до цілості народнього і національного строю.

Л.К.: – Тут важливо підкреслювати відомість того, що ми вдягаємо ці строї тоді, коли репрезентуємо не тільки себе, але цілу українську громаду.

П.О.: – Саме так! Десь 20 років тому приїхала з України моя двоюрідна сестра Роксоляна. Вона часто виступає на різних сценах, отже, добре розуміє вагу естетики і вплив одягу на публіку. Я спішилася занести щось до одного бюро, де знали, що в мене гостя з України, то ж просила Роксолянку швидко зібратися і піти зі мною. Вона відмовилася. Сказала, що їй потрібно більше часу, бо якщо вона піде не елегантно одягненою, а там знають, що вона моя гостя з України, то будуть про всіх українців думати, що вони без смаку і не розуміються на естетиці... Мене це трохи здивувало, але потім я зрозуміла, що Роксоляна мала рацію. Раз ви кажете, що ви з України, чи просто українка,

якщо вдягаєте вишивку, то ви таким чином вже є амбасадором України. Тоді про Україну будуть думати так, як про вас!

Л.К.: – Ви праві, очевидно. Чому вдягаємо національний стрій чи вишивані сорочки? А саме тому, щоби вдало підтвердити нашу присутність у якійсь імпрезі чи заході. Наша зовнішність повинна нести позитивне, естетичне і приємне враження про всіх українців. А справа з вишиваними сорочками—не така проста.

П.О.: – Точно! По-перше, в певному віці мало-хто має таку фігуру, що може добре виглядати у сорочці без ще чогось зверху. По-друге, за народним звичаєм, у самій сорочці ходили тільки в хаті, або до роботи, чи на герць, або в бій. І жінки, і чоловіки до церкви, чи в гостину завжди вдягали ще й корсетки, китарі, жупани і т. п. Це був знак пошани і естетичного смаку. Це так на селі, а у містах – тим більше! Подивімося, як вдягалися полковники та їхні дружини! Крім пошани до місця і даного заходу/імпрези, тут справа і фігури, і гарного вигляду цілої постаті. Наші предки це також добре відчували і зі смаком придумали ще й верхню одягу. Народній стрій є естетичний у своїй цілості! То ж не руйнуймо того надбання поколінь і століть: чи це на сцену, чи в гостину – у самій вишиваній сорочці не годиться йти!

Минулого жовтня поширювався фільм (на електронній мережі) з Чикаго про відвідини Патріярха Святослава Шевчука. Ми бачили, як гарно виглядала там група молодих мужчин у національному одязі, у прегарних жупанах. Це було елегантно, ефективно і справді репрезентативно! І це був вияв пошани.

Л.К.: – А яка Ваша думка про одяг жіночих і чоловічих хорів?

П.О.: – У серйозних програмах чоловіки нормально ніколи не виступають на концертній сцені тільки у білих сорочках, без жакетів. Це було б не на місці. Це ж саме відноситься і до хору у вишиваних сорочках! Треба вдягати щось поверх них. Для жінок добре підходять довгі спідниці – це вже краще, бо звертають увагу на те, що це вже стилізований одяг. Очевидно, діти не мусять мати повний одяг на сцені.

РІЗДВЯНА НІЧ

Горить свіча, спливає, ніби пам'ять.
А за вікном Різдвяна ніч свята.
І сніг пухнастий білими руками
До серця спогад тихо пригорта.
Ой, думи, думи льнуть над морями
У рідний край, де молодість цвіла...
Україно мила, ти довіку з нами,
Як Вифлеємська Зіронька жива!
Душа болить і в'яне на чужині.
Та коляда вже ходить край воріт:
То Бог Предвічний народився нині,
Щоби любов'ю врятувати світ.
І зникнуть сльози, що бринять на віях,
І сум розтане, мов туман гіркий.
В малім Ісусі Віра і Надія
Дають нам сили в стороні чужій.
Горить свіча... Дух прадідів у хаті.
Душею й серцем з нами вся рідня.
Христос родився, Україно – мати!
Славім Його й Твоє святе Ім'я.

Автор невідомий.

Надіслала Ганна Босак, 62-ий Відділ СУА, Глен Спей, Н. Й.

В себе вдома, на городі, чи й навіть на пікнік можна йти хоч би й босоніж; на спортивні змагання можна йти у вишиваній сорочці на випуск (жінки гарно виглядають у сорочці і джинсах!). Але, коли йдемо на сцену, в делегаціях, на національні святкування, – треба пам'ятати про те, що тоді ми є амбасадорами України. Коли ми на сцені, чи в гостині, сорочка не має бути поверх штанів (хіба у гуцульському, чи поліському строї) чи поверх спідниці!

Л.К.: – Пані Оксано, Ви мене переконали! Тут справа не нашої вигоди – тільки нашої позитивної репрезентації. Так, як Ваша родичка Роксоляна Вам казала: на прикладі зовнішньої естетики одної особи будуть судити про всіх українців. Чому ж би нам не залишати такого позитивного ефекту про елегантність українців, як це досягають на баях шотландської строї?

ПЕРЛИНИ СУЧАСНОЇ ЛІТЕРАТУРИ

Костенко, Ліна. *Записки українського самашедшого.* – К.: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2011. – 416 с.

Це перший прозовий роман Ліни Костенко. В ньому описується період президентства Кучми та Помаранчева революція.

У видавничій анотації сказано, що роман написаний від імені 35-річного комп'ютерного програміста, який на тлі особистої драми прискіпливо, глибоко й болісно передає читачеві усі вивихи нашого глобалізованого часу.

У Л. Костенко герой не божевільний. Він просто – «САМашедший», тобто той, що сам собі йде. Витоки слова «самашедший» слід шукати в народній стихії, бо це слово вживалося ще на початку ХХ століття.

Особливо емоційно герой переживає напружені події Помаранчевої революції і яскраво їх описує.

Л. Костенко

“Записки українського самашедшого”

(Уривок)

«На Майдані вже тисяч сто людей...

«Сніг. Налипання мокрого снігу». Димлять польові кухні. Люди гріються в автобусах, молодь танцює... Кияни приносять зимовий одяг, наливають з термосів гарячий чай. Мій сусід, отой старенький єврей, приніс булочки й сигарети, помахав мені помаранчевим прапорцем. Підвезли дров. Якась фірма подарувала валянки свого виробництва, тверді, повстяні, дибаласті – в таких валянках хоч і в Сибір, я думав, що таких вже й не роблять...

Весь Київ поспішає на Майдан. Тільки пам'ятники наших великих не можуть зрушити з місця.

Стоїть кам'яний Сковорода в помаранчевому шарфі.

І кам'яний Грушевський. І Шевченко. І Леся Українка.

Сидить кам'яний Леся Курбас, замучений на Соловках. Хтось пов'язав йому помаранчеву стрічку. У мене стислося серце – якби вони хоч на мить воскресли, всі, що боролися за Україну, якби могли подивитися на неї тепер!

Україна відчайдушно хотіла бути. І вона є...

Я відчуваю гордість за Київ. Я милуюся киянами. Так ось же він, справжній портрет нації! Така маса людей, і не перетворюється на юрбу.

Бо це вже не маса, це люди. І вивели їх на Майдан не політики, вони вийшли самі...

На Майдан виходять університети, виходить політехніка.

Студенти Києво-Могилянської академії оголосили акцію «Ми йдемо!»

І вони йдуть пішки з Подолу, під прапором Спудейського братства. У декого на лобі стрічки з написом: «Чиста Україна». Молодь. Вони хочуть чистої України. Вони йдуть до офісів і владних структур, до зашторених міністерств і забріханих телеканалів...

Протестують, таврують, звертаються до совісті. Або й вітають і приймають до свого братства. Курсантів, що стали на бік народу. Журналістів, що говорять правду. І викладачі їхні з ними. Попереду ректор, сивий, а молодий... Вони йдуть...»

«МОЛОДЬ.

**ВОНИ
ХОЧУТЬ
ЧИСТОЇ
УКРАЇНИ».**

25-РІЧЧЯ ЧОРНОБИЛЬСЬКОЇ КАТАСТРОФИ: НІМЕЧЧИНА

Щоб знало про це покоління майбутнє,
сини, що народжені
устануть і будуть розповідати своїм дітям.
(Біблія, Старий Заповіт)

Продовження.
Початок в ч. 12,
2011 р.

Моральна та гуманітарна підтримка німецького народу усі ці роки, особливо у вигляді оздоровлення, лікування та надання медичного обладнання, вельми шануються українськими родинами та лікарями. Я дякувала членам Ваймарської організації, присутнім на відкритті, за допомогу чорнобильським дітям, що були позбавлені слуху. Ця організація безкоштовно надала понад 300 необхідних слухових апаратів, і діти почули своїх батьків. Про це вже писала газета «Голос України». Місто Ваймар відоме в Україні завдяки видатним іменам як Гете, Шіллер, Бах, Ліст, а сьогодні його знають, як місто і Гартмута Кошплера. Ці мої слова викликали довгі потужні оплески мешканців міста Ваймар, підтверджуючи повагу співвітчизників до цієї надзвичайно скромної людини.

Після відкриття виставки ми були запрошені до церкви св. Петра і Павла, що сильно постраждала від американських бомбардувань. Кошти на її відродження надав Томас Манн, це була його премія імені Гете. Там нас вітав молодіжний хор із ангельськими голосами. Молода дівчина виконала чарівні мелодії на гобої, акомпанував їй її батько, композитор, професор консерваторії імені Ференца Ліста. Виступ священика закликав присутніх до злагоди, до любові, до допомоги один одному усюди та завжди. Він дуже зворушливо говорив про чорнобильських дітей. А в кінці вечора присутні подивилися фільм про допомогу жителів міста Ваймара, зокрема актриси Віти Поль, яка надала свої особисті кошти – 200 тисяч євро на допомогу дітям, про білоруського вченого (дійсно людини з великої літери) Василя Нестеренка, про дитячі ансамблі з України та Білорусі. Наприкінці чемні ваймарці розповіли нам про картину Лукаса Кранаха-старшого, що знаходиться в алтарі.

У 1999 році Ваймар був проголошений культурною столицею Європи. Тут працювали Йоган Себастьян Бах і Ференц Ліст, майже шість десятиліть жив Йоган Вольфганг Гете і, завдяки його зусиллям, переїхав у Ваймар «істинно романтичне серце Німеччини» Фрідріх Шіллер. На превеликий жаль, у нас не було часу відвідати музеї та меморіальні місця Ваймара, бо зранку до вечора ми давали пояснення відвідувачам виставки та відповідали на нескінченні запитання. Але мені самій було приємно згадати вірші Гайне «Лорелея» та Шіллера «Рукавиця», що я вчила ще в школі (перші рядки яких я згадала та прочитала приємно здивованим німецьким друзям).

Дуже важко передати відчуття перебування в Німеччині, коли саме вона, а не Україна, організувала пересувну виставку, присвячену жертвам і героям Чорнобиля, де дуже фахово і щиро роз'яснювалося виживання людей на забруднених радіонуклідами територіях, де показано, як саме потрібно допомагати людям у надзвичайних ситуаціях і цінувати життя. У той же час виставка відкрилася напередодні 22 червня – трагічної дати 70-річчя бомбардування німецькими фашистами України. Я добре пам'ятаю початок війни, я бачила окуляри фашиста у літаку, що нас розстрілював. Кортіло сказати про це, але..... Я зупинила себе, бо переді мною сиділи добрі, щирі люди, що мають на своїй совісті покаєння за злочин предків. Я не мала права образити їх. Про це я розповіла у вузькому колі саме 22 червня і наголосила, що німецький фашизм такий же страшний, як і радянський фашизм, який пережив колишній Радянський Союз і, зокрема, уся наша Україна.

Через день чудова наша перекладачка Ульріка запросила нас до піцерії. Піца, пиво, щира розмова і тут... гітарист заспівав українські пісні. Сльози градом

покотилися. Чи могла я колись уявити собі, що рівно через 70-років, у Німеччині, у най-улюбленішому місті проклятого усім світом фюрера я буду сидіти за одним столом із німецькими друзями та слухати українську пісню. Мені не соромно про це розповідати. Доля!

По закінченні виставки у неділю пан Гартмут Копплер зробив нам екскурсію до Берліна. Райхстаг і Бранденбурзькі ворота, а я – у вишиванці та з українським прапорцем, якимось дивним почуттям нереального. А далі у центрі німецької столиці на площі 19 тисяч квадратних метрів споруджений меморіал пам'яті мільйонів євреїв – жертв нацизму у Європі. Це 2711 сірих плит високою від 0,2 до 4,7 метрів. Недалеко – залишки гітлерівського бункера. Він підірваний та засипаний землею.

Йдучи головною вулицею Берліна, ми почули незвичайні звуки. Це на площі біля Університету Державний симфонічний оркестр Берлінської опери давав концерт. Це традиція – концерти під відкритим небом для усіх. Виконувалися твори Бетговена – концерт для фортепіано та П'ята симфонія. З яким надхненням слухали люди (їх було не море, а океан), що приїхали до Берліна здалека (об'яви про концерти даються заздалегідь). Визнаю, що спочатку я дивилася на надхненні обличчя слухачів. І згадалося мені, як у Києві після війни у Маріїнському парку щонеділі грав симфонічний оркестр філармонії під диригуванням Натана Рахліна, і людей було море. Стало прикро, невже в Україні не можна відродити культурну спадщину багатьох поколінь, залучати молодь до високого мистецтва класичної симфонічної музики. А П'ята симфонія для нас була заключним акордом виставки нашої чорнобильської долі, що була продемонстрована в Німеччині. Сам Бетговен казав, і музикознавці стверджують, що у цій симфонії звучить «мотив долі».

У Трептов парку ми вклонилися нашим воїнам, які віддали своє життя, щоб ми жили сьогодні. Там люди мовчки згадують про своє. Я думала про свого дядька, невідомо де він похований, про несправедливе відношення в Україні до ветеранів війни, про молодих людей, що захищали свою землю. У Трептов парку було багато людей із різних країн, для них це не було

екскурсією, для них, як і для усіх людей, це місце поклоніння і покаяння.

Продовженням хвилюючих спогадів було відвідання Бухенвальда.

Коли я туди їхала, у мене був стан як перед екзаменом – хвилювання, йти не хочеш, а потрібно. У першу чергу для тебе самої, для твоєї совісті, задля низького укліну загиблим.

Прочитайте, будь ласка, ще раз епіграф до цієї статті. Він відноситься однаково як до теми жертв Чорнобиля, так і до теми жертв війни. Вхід у Бухенвальд був через ворота, де із зворотньої сторони написаний вислів Цицерона: «Кожному своє». Кожному, хто входив вихід був один – через трубу крематорія. Ще у 1933 році у Ваймарі проводилася «Акція знищення негерманського духу» – спалювали книги, а з 1937 року поблизу Ваймара у таборі Бухенвальд спалювали вже самих представників «негерманського духу».

Був понеділок, людей, окрім нас трьох, було може ще 2-3 пари. Величезне поле, на місці колишніх 52 бараків лежить чорне каміння. Недалеко від входу металева срібляста плита, на якій позначені усі 18 національностей загиблих. На ній значиться і «Ukraineg». Ми з панею Любомирою, дружиною та другом Гартмута Копплера, поставили безсмертники на плиту. Професор Копплер розповідав мені про в'язня пастора Пола Шнайдера, першого священника, розстріляного в Бухенвальді. Пастор вже у 1937 році став в'язнем Бухенвальда за свою опозицію до нацизму. За відмову шанувати свастику та фюрера, за те, що на день народження фюрера відмовився зняти свій берет і підняти руку на честь Гітлера. Пастора Пола Шнайдера кинули у камеру-одиночку, де він провів останні 14 місяців свого життя. Його голос з-за ґрат проповідями підтримував в'язнів.

Шановний пан Гартмут Копплер з боєм розповів цю історію, він дуже пишався своїм співвітчизником. Сам пан Копплер з понурою головою окремо ходив по полю. Його батько загинув на війні, мати померла, коли йому було 5 років. Виховувала бабуся, яка, як ми бачимо, дала йому виховання шляхетної людини.

Тиша. Аура болюча. Порожнє величезне поле, купол синього неба над Бухен-

вальдом, як пам'ятник душам убієнних. У голові тільки молитва. Табір обнесений металевим колючим дротом, напруга була 380 вольт. Біля колишніх бараків таблички. Жахливо читати: «Дитячий барак 8». Дітей віком 12-13 років на роботу не гнали — у них брали кров. Окремий барак для дітей єврейської національності, вздовж усієї його довжини на каміннях написано великими бетонними літерами слова з Біблії німецькою та єврейською мовами: *Auf dass erkenne das künftige Geschlecht, die Kinder, die geboren werden, dass sie aufstehen und erzählen ihren Kindern* (переклад — епіграф цієї статті). Найстрашнішим місцем у цьому загальному пеклі був «малий табір». 12 бараків без вікон були колишніми стайнями площею 40 на 50 метрів. У кожному перебувало 750 людей. Щодня помирало 50-100 нещасних. Їхні тіла виносили на щоденний перекик, щоб живим дісталися призначені для них пайки. Меморіал цього «малого табору» побудований за проектом колишнього в'язня. Тут читаю назви міст (російською мовою): «Кіровоград», «Днепрпетровск», «Київ», «Жітомір».

Чверть мільйона в'язнів з усіх європейських країн — жінки, діти, старі люди. Біля 8 тисяч радянських військовополонених було розстріляно, але це приблизні цифри, адже «радянські» фашистською статистикою не рахувалися. У Бухенвальді лікарі-есесовці проводили з в'язнями «медичні дослідження» по розробці вакцин. Там же, у Бухенвальді виготовлялися абажури з людської шкіри. Через увесь цей жах деякі есесовці не витримували всього баченого і кінчали життя самогубством.

На багатьох меморіальних плитах лежали камінці. Я згадала фільм Стівена Спілберга «Список Шиндлера», де вдячні євреї, не забуваючи свого рятівника, кляли на його могилу камінці. Українці теж за

традицією на могилу-курбан свого загиблого товариша кидали жменю землі. У «малому таборі» я теж поклати камінці, а до дитячих бараків — жменю маленьких камінців.

11 квітня 1945 року в'язні Бухенвальда підняли повстання. Табір був ліквідований повстанцями. Але сотні виснажених в'язнів помирили після визволення табору. За наказом американського коменданта до табору прийшли тисячі мешканців Ваймара, щоб побачити звірство нацистів. Коли ми поверталися, нас супроводжував Бухенвальдський дзвін. Його має чути кожна людина на землі, де б вона не знаходилася.

Прощаючись із чемними добродіями міста Ваймар та організаторами виставки, з вдячністю за їхню просвітницьку програму щодо чорнобильської проблеми та виховання молоді у дусі гуманного відношення до життя кожної людини, до поважного відношення до людей різних національностей та різної віри, екологічних проблем, критичного відношення до атомної енергетики та любові до усього живого, я з сумом порівнювала відношення наших мововладців до героїв-чорнобильців, сімей загиблих, діточок — нащадків чорнобильців, які не мають можливостей в Україні отримати належну медичну та соціальну допомогу, згадувала «ООН втомилася від Чорнобиля», зробила один висновок — на кожному місці кожна людина має робити свою справу добросовісно, не боятися доводити свою правоту, виступати проти несправедливості та бути впевненими, що Правда перемагає завжди.

Читайте Біблію.

Наталія Преображенська,

голова Благодійного фонду спасіння дітей України від Чорнобильської катастрофи, член Зеленої Ради Української екологічної асоціації «Зелений Світ».

«СМОЛОСКИП» НАГОРОДИВ МОЛОДИХ КРАЄЗНАВЦІВ СОЮЗУ УКРАЇНОК

Переможці й учасники конкурсу Союзу Українок «Мій рідний край» під час вручення нагород.

16 вересня у Львові відбулося нагородження переможців Міжнародного конкурсу учнівської та студентської молоді «Мій рідний край – 2011», який проводить Союз Українок за підтримки видавництва «Смолоскип». Як зізналася багаторічна натхненниця та організатор конкурсу пані Ростислава Федак, у цьому році конкурс не отримав державного фінансування, тож смолоскипівські нагороди – книжки і 17 стипендій – стали основними призами, якими заслужено відзначено молодих краєзнавців з різних регіонів України.

Церемонія нагородження відбулася в урочистій атмосфері, з багатьма промовами, у великій сесійній залі Львівської міської ради (Львівська ратуша). Участь у нагородженні взяв львівський міський голова Андрій Садовий, голова Союзу українок, народний депутат України Лілія Григорович, народний депутат України Володимир В'язівський, директор Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету "Львівська політехніка" Ірина Ключковська, професор Львівської національної академії мистецтв, доктор історичних наук Оксана Маланчук-Рибак, заступник голови Організації українських жінок у Великій Британії Анна Ройко, директорка центру «Жіночі перспективи» та центру «Зонта» Любов Максимович, президент Львівського крайового товариства «Рідна школа» Петро Сікорський, поетеси Антоніна Листопад та Анна Канич, народна майстриня Ольга Возниця, голова оргкомі-

тету конкурсу Ореслава Хомик, а також учнівська та студентська молодь, їхні батьки й наставники. «Смолоскип» представляла директор книгарні Ольга Погинайко.

А. Садовий привітав юних дослідників та їхніх учителів з перемогою, та, звертаючись до вчителів, наголосив, що передусім кожному з нас слід спитати себе, що особисто я зробив для того, щоб Україна була сильною: чи подаю своїм дітям добрий приклад у навчанні, спорті, громадському житті.

Голова СУ Л. Григорович відзначила, що конкурс «Мій рідний край» передусім виховує в дітях справжніх громадян, а також дослідників, адже за кожним твором переможця видно велику роботу учасників та їхніх педагогів.

Нагороджуючи переможців стипендіями та книжками, О. Погинайко передала привітання від голови видавництва «Смолоскип» Осипа Зінкевича та його дружини пані Надії. Вона наголосила, що видавництво постійно співпрацює з ініціативною та обдарованою молоддю, проводячи щорічні Семінари творчої молоді та літературний конкурс, переможці якого мають можливість видати у «Смолоскипі» книжку. Не вперше видавництво підтримує і конкурс «Мій рідний край», надаючи книжки, а також стипендії для переможців.

Після багатьох виступів і вручення нагород учасники конкурсу мали нагоду відвідати визначні місця Львова та Форум видавців, котрий проходив тими днями.

Ольга Янишівська.

Sharing

NEWS & VIEWS...

Marianna Zajac, UNWLA President

As can be read in the formal press release found on the next page, several UNWLA Executive Committee and other attending UNWLA members had the immense honor and pleasure to have a brief meeting with His Beatitude Patriarch Sviatoslav on Sunday, November 20th. The event, Fordham University Honors Ukrainian Catholic Leaders, was very spiritually uplifting and the perfect venue for our organization to present its first installment towards the UNWLA Women's/Gender Studies Endowment Fund to Rector Borys Gudziak in the presence of the Patriarch. The presentation officially and publicly marked our commitment to this historical and exciting opportunity for the UNWLA.

Ukrainian Catholic University Rector Rev. Borys Gudziak accepts a check from UNWLA President Marianna Zajac, the first installment of an endowment being established by the UNWLA for Women's/Gender Studies at UCU.

I would like to underline that there were many exchanges of proposals and ideas among myself, UNWLA Vice President (Culture) Sophia Hewryk, and Marta Kolomayets, Director of Programs & Communications of the Ukrainian Catholic Education Foundation, about defining the path to achieve the UNWLA's objectives and to do so within UCU's program structure before the final agreement was reached. Detailed information will be available through

UNWLA Regional Councils and branches.

The day prior to this festive event, the annual commemoration of the victims of the Genocide/Holodomor of 1932-33 was held at St. Patrick's Cathedral in New York City. Patriarch Sviatoslav, accompanied by leaders of the Ukrainian Catholic and Orthodox churches, led the service to a packed Cathedral. The participation and speech of the newly elected Patriarch inspired all present. As is tradition, many UNWLA members attended.

The UNWLA participated in and helped sponsor the celebration of the 20th anniversary of Ukraine's independence organized by the U.S. Ukraine Foundation and held in Washington, DC, on December 1st. UNWLA Honorary President and U.S. Ukraine Foundation Board Member, Iryna Kurowyckyj, and I decided to participate and thus focus on Ukraine's positive achievements while, at the same time, not forgetting the current political situation in Ukraine. The primary purpose of the event was to celebrate Ukraine's peaceful road to the Referendum for Independence and to look to the future by committing to play a role in supporting the evolution of a democratic society where the rule of law is transparent and predictable. The day included roundtables on issues such as energy, agriculture, and investment opportunities in Ukraine, with U.S. company representatives sharing their experiences and viewpoints about working in Ukraine. Awards were offered to those companies working in Ukraine that have demonstrated social responsibility by helping to improve the civil society in Ukraine. The day culminated in a formal and well-attended Gala with filmed greetings from former Presidents George Bush (senior) and Leonid Kravchuk, who were both in office in 1991.

With great sadness, I share with you the news of the passing of Ulana Hlynsky on November 26th. Ulana Hlynsky was elected into the National Board of the UNWLA as the Liaison for Branches at Large at the Convention in Sarasota, FL, in 2002. She was respected and loved among UNWLA members who had the pleasure of working with her but especially among the members of Branches at Large. In her mild manner, Ulana developed a relationship with the branches scattered across the country and supported their important work on behalf of the UNWLA. Her gentle smile will be missed but remembered. May she rest in peace!

THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE of AMERICA
and the
UKRAINIAN CATHOLIC UNIVERSITY IN LVIV
ANNOUNCE PARTNERSHIP

At Fordham University's tribute to Ukrainian Catholic Church Leaders, on November 20, 2011, in the presence of His Beatitude Patriarch Sviatoslav, Marianna Zajac, President of the UNWLA, presented Rev. Father Borys Gudziak, UCU rector, with a check for \$ 25,000.00 (twenty-five thousand dollars).

This was the first installment of a \$100,000.00 endowment being established by the UNWLA for Women's/Gender Studies at the Ukrainian Catholic University and will be a long-term investment in perpetuity. At the XXIX Convention of the UNWLA, held in May of this year, delegates overwhelmingly endorsed this unprecedented project. Newly-elected Patriarch Sviatoslav Shevchuk, upon hearing about the launch of a women's/gender studies program at UCU, found the news to be "wonderful and perhaps the first time that a university in Ukraine was beginning such an innovative program." Rev. Fr. Gudziak has been a strong supporter of the UNWLA and has voiced his enthusiastic encouragement of this new project. (Please view this link <http://www.youtube.com/watch?v=ePCQOjO1N24> to see the interview with Father Borys, students, and staff regarding women's/gender studies.)

The UCU Women's/Gender Studies program will be offered within the Department of Modern and Contemporary History as part of the humanities faculty. Besides the students of UCU, the program will initially be open to the students of the inter-institutional program in Humanities (MIHuS)—a special program provided by UCU in partnership with the Ivan Franko National University in Lviv and the University of Warsaw. The UNWLA provided the impetus to get the women's studies program moving, and the UNWLA lectureship funded through its endowment will be a highlight of the Women's/Gender Studies program. The initial course will commence in the fall semester of 2012. Leading professionals in the field as well as selected members of the UNWLA would serve as an advisory council to further define this endowment.

This ground-breaking collaboration between the UNWLA and UCU could lead to other original ideas in the future. An innovative program such as this one could serve as a model for other universities in Ukraine. With the launching of this exciting program, the UNWLA is in the position to play a significant role in the education of future Ukrainian women leaders.

Historically, Soyuz Ukrainok of Ukraine, founded by Milena Rudnytska in 1921, and the UNWLA, founded in the United States 86 years ago, have strongly promoted and emphasized education. This can be attested by the UNWLA's preschools throughout the United States, its highly developed and effective scholarship fund, and its publication of books such as *A Candle in Remembrance*. (Published in 10/2010)

As the largest and oldest organization of Ukrainian women in the diaspora with a mission to preserve Ukrainian culture, history, and traditions through education, the UNWLA sees its cooperation with UCU in Women's/Gender Studies as an important investment in the future of Ukrainian women. (Please see our website: www.unwla.org)

We encourage our diaspora to become contributors to this innovative project. Donations should be made out to "UNWLA" with a notation "Women's/Gender Studies @ UCU" and mailed to our headquarters at 203 Second Avenue, N.Y., N.Y. 10003.

Lidia Bilous
Vice President, Public Relations

Marianna Zajac
President

Подяка

Висловлюємо щиру подяку д-ру Марті Богачевській-Хомяк за довголітню працю в редакційній колегії журналу «Наше життя». Її наукові статті про видатні жіночі постаті та український жіночий рух в цілому увійдуть в скарбницю історії Союзу Українок Америки.

Бажаємо п. Марті творчої наснаги та ентузіазму в науковій, дослідницькій та педагогічній діяльності. Хай щастить!

Лідія Слиз,
україномовний редактор журналу.

Маріянна Заяць,
голова СУА.

Our Cover Artist **Roksolana Tymiak-Lonchyna**

Roksolana Tymiak-Lonchyna is an American of Ukrainian descent. She was born in the United States to Ukrainian immigrant parents who successfully inculcated in her the love of her ancestral land. She is a dentist by vocation and a photographer and humanitarian by avocation.

Roksolana first traveled to Ukraine in 1992 with a “Medicine on Wheels” project—to evaluate and treat orphans and pregnant women. The orphans she visited became the subject of her photography. In this way, she was able to raise funds for pediatric formula for the children in orphanages in Ukraine. Since 2002, she has been an advocate of healthcare for orphans and works to improve the nutritional status of physically and mentally challenged children in state institutions.

She began photographing orphans in Ukraine, then looked beyond these young faces to capture the beauty of the Ukrainian countryside. Ms. Tymiak-Lonchyna’s photographs have been exhibited nationally and internationally. One of her largest exhibits was “To Ukraine with Love” (2010). It was held in Chicago as well as in Kyiv, L’viv, and Chervonohrad. Although much of Dr. Tymiak-Lonchyna’s work takes place in and for Ukraine, she is interested in the human condition in general: she sees and describes the commonality of mankind.

At the present time, she is working on a translation of English texts of pediatric nutrition, which she finds are missing in Ukraine.

Наша обкладинка **Роксоляна Тимяк-Лончина**

Роксоляна Тимяк-Лончина – стоматолог за першою професією та завзятий фотограф і гуманітарний діяч за покликанням. Вона роджена в США, але її батьки – українські імігранти, котрі прищепили доньці любов до України.

1992 року пані Роксоляна вперше поїхала в Україну з місією “Медицина на колесах” для лікування сиріт і вагітних жінок. Вона почала фотографувати дітей-сиріт, і таким чином збирала фонди на їхнє харчування. З 2002 року пані Роксоляна відстоює інтереси дітей-сиріт, зокрема працює над покращенням харчування фізично і розумово неповноцінних дітей у державних інтернатах. Почавши з дітей-сиріт, вона згодом захопилася ще й фотографуванням чудових українських краєвидів.

Одна з її найбільших виставок – “З любов’ю до України” – відбулася в Українському Національному Музеї в Чикаго. Звідси фотовиставка поїхала до Києва, Львова і Червонограду.

Хоча пані Роксоляна часто звертається до української тематики, її праця ширша. Вона фотографує людей різних країн і бачить в них спільні елементи людської природи.

5 грудня в атріумі філософсько-богословського факультету при УКУ відбулося відкриття найновішої виставки світлин Роксоляни Тимяк-Лончини.

3 подорожнього щоденника

Львів, 23.IX – 26.X. 2011

24.IX. Я знову в тому чарівному, середньовічному, багатому на архітектурні пам'ятки Львові. Тим разом приїхала з Христею Соневицькою – в товаристві веселіше. За два роки Львів змінився на багато краще. Євро – 2012 допомогло. В першу чергу на кожній головній вулиці, на кожній площі і перехресті є дороговкази в українській і англійській мовах до храмів, музеїв, готелів ітп. В міській ратуші знаходиться інформаційне бюро “i” де можна дістати безплатно багато ілюстровані журнали на глянцево папері – *Lviv Today, Ukraine 2012* і *Lviv in Your Pocket*. Крім того, на початку кожного місяця виходить інформативний памфлет «От-От» про все, що відбувається в місті: мистецькі виставки, театральні вистави, фестивалі, концерти ітп. Також можна побачити такі написи як «Вул. Личаківська перекрита. Вибачаємось за тимчасові незручності». У Львові в минулому ніхто за ніщо не вибачався!

Вечором пішли ми до театру ім. Курбаса на виставу «Лісова пісня» Лесі Українки в трьох колядах. Це цікава, нетрадиційна, абстрактна постановка п'єси з музичним оформленням Мар'яни Садовської, тому там багато народного співу білими голосами. Не всю символіку я зрозуміла, але може це і був намір режисера Андрія Приходька. В публіці 90 відсотків молоді.

25.IX. Неділя. Христя поїхала до Самбора, а я пішла на Службу Божу до Церкви св. Трійці. І знов зворушено слухала, як досконало хор співав «Святий Боже» і «Будь Ім'я Господнє» мого Ігоря... Церква переповнена – і старші, і молоді подружжя з малими дітьми, і молодь. Обсервую людей і бачу, як багато з них моляться не устами, але серцем – тотально зосереджені в розмові з Богом, відокремлені від всього, що навколо них. В нас, в Америці, це рідко зустрічаю.

Вечором знов театр. Цим разом ім. Заньковецької. П'єса Фрідріха Дюррематта «Візит літньої пані». Прекрасна постановка Федора Стригуна. В головних ролях той же знаменитий Стригун і Таїсія Литвиненко.

28.IX. Повний, цікавий, емоційний день. Вранці зустріли ми молодого енергійного священика о. Степана Суса, головного військового капеляна Львівської архієпархії і настоятеля Собору св. Петра і Павла (костел Єзуїтів). Отець Сус зробив нам обширну екскурсію костела, побудованого в 17 столітті в стилі раннього барокко, який вже 65 років нечинний, і в якому є книгозбірня в кількості понад 2 мільйони цінних і рідкісних видань. Полиці, розташовані від підлоги до 40 метрової стелі, закривають головний і побічні вівтарі, і найбільш мистецьку цінність – «Розп'яття» роботи Й. Пфістера (1616 р.) Отець вже кілька років старається про перенесення тих книжок до бібліотеки ім. Стефаніка і, нарешті, цього року цю проблему розв'язано. 6-го грудня українські збройні сили святкують своє 20-ліття і в Соборі відправиться перше Богослуження. Це буде гарнізонна церква для українського війська. До храму прилягає будівля Єзуїтської Колегії, де вчився майбутній гетьман України Богдан Хмельницький.

В 4-ій годині ми поїхали трамваєм до УКУ на презентацію архіву мого чоловіка композитора Ігоря Соневицького в Інституті Літургійних Наук. Отець ректор Борис Гудзяк у своїм вступнім слові підкреслив вагомість того, що такі мистці як Антонович, Соневицький мали настільки довір'я до УКУ, що їхня спадщина передана туди. Фільм «Життя і творчість Ігоря Соневицького» Олекси Геврика був прийнятий з великим подивом і ентузіазмом. Він буде показаний на Львівському телевізійному каналі. Промовляли теж проф. Юрій Ясіновський, музикознавець Стефа Павлишин та дві молоді дослідниці Марія Качмар і Євгенія Лазаревич про матеріяли архіву. Тішуся, що архів Ігоря буде не тільки збережений і доступний на Інтернеті, але і використаний. Вже три особи користають з матеріалів архіву до своїх дисертацій і наукових праць.

30.IX – 3.X. Поїхали на 4 дні до Івано-Франківська, міста-побратима Арлінгтону, штат Вірджінія. Це моє родинне місто,

Презентація архіву композитора
Ігоря Соневицького в УКУ, Львів,
28. IX. 2011 р. Сидять (зліва):
музиколог Стефанія Павлишин,
дружина Наталка Соневицька,
братова Христя Соневицька,
Олесь Ласовський. Промовляє
Ганна Карась з Прикарпатського
університету м. Івано-
Франківська.

бо жили ми там від 1941-го до 1944-го року. Місто гарне, приємне. Центр міста закритий для авт, нові будинки вписуються в давню архітектуру. Всюди кльомби, квітники і багато зелені. Усі люкові покритки (man-holes) на вулицях розмальовані у формі зозульок, черепашок, жабок ітп. Живемо в помешканні мера Віктора Анушкевичуса. Помешкання знаходиться у звичайному житловому будинку – просторе, гарне але непретензійне. Господарі дуже симпатичні. Я захоплена і зворушена благодійством молодого сина Юри, який зорганізував своїх друзів і спільно вже четвертий рік варять у своїх помешканнях обіди, якими кожної неділі під катедрою годують 30-50 бездомних і потребуючих. В суботу п. Віктор повіз нас автом в зелені Карпати. Через Ямну, Яремче заїхали ми до Буковелю, котрий розбудовується шаленим темпом. Все тут імпазантне, до послуг 18 лежачарських трас і підвісних витягів. Їдемо кріселками на гору і я мало-що не вискакую, бо поміж високими ялицями побачила гриби... Краєвид на горі розкішний, видно здалека Говерлю...

В неділю пішли на Службу Божу до Катебри Воскресіння. Як і в усіх церквах, тут прекрасний хор. Іду до причастя, а з хорів звучить молитовне «Під Твою милість» мого Ігоря... Я просльозилась...

Пополудні з добрими приятелями Вінтоняками ми поїхали до вибагливої колиби-ресторану «Край неба», а вечором на відкриття 73-го сезону театру ім. Івана Франка і прем'єру Шекспіра «Ромео і Джульєтта». Режисер Р. Держипільський – цікавий і відважний. Постановка – сучасна, особливо у декораціях. Актори – здібні молоді люди. Ляйтмотив кохання Ромео і Джульєтти – пісня звучить в англійській мові. Найменше подобалась мені хореографія.

На прощальний обід взяли нас до кафейки «Хрущ на везі», з якої прекрасний вид на ціле місто. Меню має цікаві страви. Снідання: містерія сир Францис Бейкона; салати: мовчання пірамід, шаманський скарб, птах Фенікс; обід скіфського жерця, віттар богині Нум, містичний хрущ. Я з'їла містичного хруща, що показався добрим вибором – смачний котлет, бараболька-пюре і свіжа ярина.

4.X. Ми знов у Львові. Сьогодні пішли на дуже сильну і насичену п'єсу «Або-або», базовану на спогадах, листах і віршах Олени Теліги. Дуже люблю камерну сцену театру ім. Заньковецької. Тут інтимна атмосфера – можна легко побачити мову тіла і експресії облич акторів. Авторами п'єси є актриса Наталя Лісова, яка блискуче виконала ролю Олени Теліги, та режисер-постановник Інна Павлюк. Хоч в п'єсі виступає 5 осіб, її сміло можна назвати монодрамою, бо роля Олени Теліги домінуюча. Костюми 20-их і 30-их років – майстерні. На екрані драматичні дії п'єси доповнювали архівні фотографії і кінодокументи.

На другий день була презентація книжки-п'єси «Або-або» в Палаці мистецтв. Презентація книжок в Україні нагадує мені діяспорні академії. Це свого роду дуже довгий концерт, де звучать сольні і ансамблеві пісні, деклямації, гра на бандурі і багато патріотичних промов. Все ж таки для України це важливе, бо такі імпрези висвітлюють історичну правду про минуле українського народу.

Закінчення в наступному числі.

ЗОЛОТИЙ ЮВІЛЕЙ 29-го ВІДДІЛУ СУА ім. 500 ГЕРОЇНЬ КІНГІРУ, ОКРУГА ЧІКАГО

Учасники святкування
50-літнього Ювілею
29-го Відділу СУА.
В центрі – Генеральний
консул України
К. Кудрик.

Як мудрі бджоли вірять
квітам,
Я вірю отчим заповітам.
І – що б зі мною не було –
Не зраджу рідне Джерело!
О. Влох.

Своє 50-ліття існування та багатогранної праці відсвяткував 29-ий Відділ СУА Округу Чікаго...

Коли 50 років тому зібралося кілька молодих жінок, щоб заснувати молодечий відділ СУА, вони не були достатньо свідомими того, що починають інвестиційний клуб. До цього вклали багато старань, любови, енергії та часу, щоб створити скарб, який дав високі прибутки.

Головним нашим заняттям став “Садочок Казок” – передшкілля для дітей української громади. Заняття відбувалися кожної суботи, і діти радо приходили погратися з однолітками, вивчити пісеньки, український дитячий фольклор. Дбайливі бабусі не раз привозили внуків навіть поїздом з далеких передмість, а молодші діти в родині ждали нетерпеливо, коли зможуть і вони піти на забаву чи виставу до садочку. Так продовжувалося 25 років, аж поки молодший відділ перебрав це заняття.

Протягом 50-літньої діяльності 29-ий Відділ СУА виконував також інші проекти – виступи серед американської громади, серед різних етнічних груп, започаткував тріо «Пісня», товариські імпрези, підтримку українського мистецтва, інформативні реферати для своїх членок, видання книжечок для дітей, різноманітну харитативну діяльність...

“Що за гамір, що за шум...” – наближалася 50-та річниця від часу заснування, і

членки почали інтенсивну підготовку до врочистого святкування цієї знаменної події. Створено комітет під керівництвом голови відділу Еви Зеленко, якій припало найбільше праці. Долучилися всі союзнянки, – почали широку кампанію повідомлень до преси, запрошено колишніх членок, які тепер проживають далеко, або вже немічні, хоч протягом півстоліття в різні роки були дуже активними у різних аспектах діяльності відділу. Ірена Олексюк-Біляк дала інформаційні інтерв’ю по радіо. Виготовлено святочні матеріяли та запрошено співробітників та приятелів. Мистець Анатолій Коломиєць подарував копію своєї картини, щоб прикрасити святочні видання.

Свято, яке відбулося в Культурному Осередку Чікаго, відкрила голова відділу Ева Зеленко, програму вела Дарія Ярошевич. Голова Округної Управи Чікаго Люба Калін виголосила привіт і подяку, а з признанням від Головної Управи СУА виступила симпатична перша заступниця голови СУА Уляна Зінич, з якою ми мали приємність познайомитись на зустрічі попереднього вечора.

У проведенні програми допомагали, тепер вже дорослі, колишні випускники “Садочка Казок”. Були виставлені світлини з доволітньої діяльності членок відділу і навіть ювілейний торт. На столах були елегантні декорації, виготовлені О. Весоловською.

Полуденок поблагословив владика Даниїл і розказав про своє знайомство в Україні із благородною діяльністю Союзу Українок.

Історію корисної та жертвовної праці 29-го Відділу СУА підготувала та виголосила Ірена Пискір-Біляк. Найбільше оплесків отримали діти, які відтворили минуле “Садочку Казок”, які енергійними танками відіграли “Котяче весілля” і “Царівну”.

На свято прибули наші подруги з ОЖОЧСУ, а теж наші посестри – членки

інших відділів СУА. представники від громадських організацій висловлювали признання і подяки жінкам нашого відділу за довголітню діяльність та бажали успіхів в майбутньому. Ми в свою чергу відспівали многоліття нашим трьом членкам – засновницям та всім членкам і колишнім головам відділу. Бадьоро прозвучали слова-побажання (автор О. Савин) “...на многі і благі літа!”

*Рута Галібей,
пресова референтка.*

Спогади із 50-ліття 29-го Відділу СУА в Чікаго

Моя поїздка у березні 2011-го року до Чікаго, як представника Екзекутиви СУА на 50-літній ювілей 29-го Відділу СУА ім. 500 Героїнь Кінгіру, надовго залишиться в моїй пам'яті і в моїм серці. Це була справді небуденна і радісна подія.

По безпригоднім леті з Коннектикуту на леговищі мене зустріла пані Дарця Ярошевич, в домі котрої мене було прийнято дуже щедро і приязно. Того ж вечора я мала нагоду зустрітися з союзнянками відділу в домі голови, пані Еви Зеленко в дружній і люблячій атмосфері.

Серед присутніх були переважно члени управи відділу, а також деякі членки, молодші і старші, але всі завязті союзнянки. Вони цікавились теперішньою працею СУА, розпитували про наші погляди, одночасно ділились успіхами свого відділу, своїми мріями і плянами на майбутнє...

А тих успіхів чимало! Впродовж 50-ти років членки присвячували і далі присвячують багато часу добродійній діяльності у різних аспектах. Жертвували на цілі, проєктовані Управою СУА, та багато інших на добро української спільноти як в діаспорі, так і в Україні, як, наприклад, допомога школі в Кінгірі. Цим доказали, що шанують пам'ять своїх патронів.

На мою думку, одним з найважливіших досягнень цього відділу є відкриття Світлички на початку свого заснування, якій дали назву “Садок казок”. Проводили нею вміло і віддано. Після 25-ти років передали цю “перлину” 85-му Відділу СУА, де навчаються вже внуки і правнуки засновниць, а дві учительки є випускниці Світлички 29-го

Відділу СУА.

Важливо і похвально, що союзнянки відділу підтримують контакт з жіночими організаціями етнічних груп околиці Чікаго, знайомлячи їх з українською культурою, мистецтвом та народними традиціями і звичаями.

Наші дискусії продовжувались при смачній вечері, яка закінчилась для мене великою несподіванкою: привітали мене з недавнім днем народження.

Наступного дня відбулося офіційне святкування 50-ліття відділу. На час полуденку заля була заповнена, що свідчить про пошану громади до членок 29-го Відділу СУА – щедрих, працьовитих, талановитих і завжди оптимістично настроєних. (Запах і смак їхніх домашніх тісточок не дасться забути).

При вході до залі гості знайомились з цікавою і багатою виставкою архівних матеріалів відділу. Як багато праці перейшло через руки наших посестер! На екрані висвітлювались події, котрі тепер вже ввійшли в історію 29-го Відділу СУА.

Програмою вміло провадила пані Дарця Ярошевич, одягнена у вишиванці з Кінгіру. Сам цей факт дуже зворушливий. Ювілятки отримали багато привітів і заслужених похвал.

Репрезентуючи Екзекутиву СУА, я мала честь прочитати привіт голови пані Маріяни Заяць і передати на руки голови відділу грамоту за віддану, довголітню працю. Голова СУА побажала провадіти і членству відділу дальших успіхів на майбутнє у їх багатогранній праці. Очевидно, привіт голо-

ви СУА був схвалений присутніми гучними оплесками. Від себе особисто я мала змогу додати декілька щирих слів признання і побажань.

Під час розвагової програми забавляли гостей малята – наша гордість і надія,

котрі завдячують свої успіхи бабцям і прабабцям, членкам 29-го Відділу СУА.

Многая Літа, Пані Союзянки! Щастя Вам, Боже!

Уляна Зінч,
перша заступниця голови СУА

РІЧНИЙ З'ЇЗД ОКРУГИ СУА ОГАЙО

Делегатки Річного з'їзду Округи СУА Огайо.

6 листопада 2011 р. відбувся Річний з'їзд Округи Огайо. Після звітів членів уступаючої Окружної Управи, референток та Контрольної комісії обрано нову Управу в такому складі:

Дарія Федорів – голова Окружної Управи,
Наталка Сміс – перша заступниця голови,
Іванна Шкарупа – друга заступниця голови,
Ніна Сікора – протоколярна секретарка,
Володимира Краснянська – скарбник.

Референтки:

Люба Дармохвал – культурно-освітня,
Олена Хміляк – зовнішніх зв'язків,
Ніна Сікора – пресова,
Ліда Вирста – суспільної опіки,

Лукія Гриців – музейно-мистецька,
Надія Дейчаківська – стипендійна,
Марійка Василина – архівна.

До Контрольної комісії обрано Ірену Крісу та Галю Поглід.

У своєму заключному слові Іванна Шкарупа, голова уступаючої Окружної Управи Огайо подякувала всім за активну співпрацю протягом 21-го року її перебування на цьому посту. Присутні в знак вдячності за довголітню сумлінну і жертвенну працю вручили І. Шкарупі китицю квітів.

Ніна Сікора,
пресова референтка Округи Огайо.

З китайської
мудрості

З грішми можеш купити житло, але не дім.
З грішми можеш купити годинник, але не час.
З грішми можеш купити ліжко, але не спокій.
З грішми можеш купити книжку, але не культуру.
З грішми можеш купити лікаря, але не здоров'я.
З грішми можеш купити посаду, але не повагу.
З грішми можеш купити кров, але не життя.

UNWLA Branch 88 Review, Accomplishments, and Elects New Officers

by Petrusia Sawchak

Philadelphia's Branch 88 members at the annual meeting.

Jenkintown, Pa. The annual meeting and elections of Philadelphia's Branch 88 were held on Saturday, October 29, 2011, at the Ukrainian Educational and Cultural Center (UECC). Representing the Philadelphia Regional Council was President Iryna Buczkowska. Organized in 1938, the Philadelphia Regional Council of the UNWLA is located in UECC, and six of its 14 branches, which serve four states, hold meetings there.

During the meeting, the accomplishments of Branch 88 were reviewed and discussed. For many years, this group has devoted much time and effort to the promulgation of the arts, particularly, Ukrainian folk arts. This past year there was a comprehensive exhibit entitled "Gerdany—Ukrainian Beadwork" held in the Dr. Alexander B. Chernyk Gallery in UECC for three days, April 1-3. The exhibit was conducted with the assistance of the Manorly Bead Club and the Ukrainian Heritage Studies Center (UHSU) at Manor College, whose director, Chrystyna Prokopovych, is also Branch 88's Arts and Culture Committee chairperson. In addition to the exhibit, there was also a seminar by three well-known authorities on *gerdany*—Lubow Wolynetz, Olga Kolodij, and Maria Rypan as well as workshops for children and adults in this craft. The project was supported by the Pennsylvania Council on the Arts.

Another highlight this year was being awarded first place in the 32nd Annual Festival

of Trees Display at the Pearl Buck House in Perkasio, Pennsylvania. Members of UNWLA Branch 88, UHSU, and the Manorly Bead Club from Manor College decorated a Christmas tree with hand-crafted beaded ornaments and a room with Ukrainian folk art items such as embroidery, straw angels, and Ukrainian-style teddy bears. The display was exhibited for the month of December 2010. The focus of this exhibit was also to share the beautiful Ukrainian heritage with the American community-at-large.

(A full report of these exhibits has already been published in *America*, *Svoboda*, *Ukrainian Weekly*, and the UNWLA publication *Our Life*.)

During the year members of Branch 88 work on crafts to prepare for special exhibits and also participate in UECC's Christmas Bazaar that is held in December.

There were eleven articles written about the branch's activities for the year by six different authors: Chrystyna Prokopovych, Anna Maksymowych, Petrusia Sawchak, Tamara Stadnychenko with Tetjana Artymyshyn-Danyliw, and Natalia Komar. The articles were published in five different periodicals: *America*, *The Ukrainian Weekly*, *Svoboda*, *Our Life*, and *MIST*.

Other members of the branch worked on compiling the Philadelphia Regional Council's newly published cookbook entitled *Sharing*

Our Best, with 296 pages of recipes donated by UNWLA members. The cookbook is available for purchase. More than 500 books have been printed and a half of them have been sold already. They will be available for purchase at UECC's Christmas Bazaar, or you can reserve your copy from Halyna Keller.

Elected to the Executive Committee were Ulana Prociuk (President), Tetjana Arty-myshyn-Danyliw (Vice-President), Olha Bilynsky (Secretary), Olha Jakubowska (Treasurer), Petrusia Sawchak (Press), Renya Cehelsky-Ciuk (Archivist), and Olenka Karpinich (Membership).

Committee chairpersons are: Marijka Cyhan, Nila Pawluk, and Lida Dychdala (Social Welfare), Chrystyna Prokopovych (Arts and Culture), Nila Pawluk, Lida Dychdala, and Terenia Zmurkewycz (Nominating Committee), Lesya Stecyzna, Larysa Stebly, and Luba Kalyta (Auditing Committee), and Irena Gramiak (Education).

Besides showcasing exhibits, the Branch also plans social activities for its members. For example, during the meeting, the members received their tickets to "Motherhood the Musical," a comedy about the blessings and perils of being a mother, from Marusia Zmurkewycz, who arranged the theater outing to the Society

Hill Playhouse in Philadelphia for November.

There were also discussions about having another Ukrainian folk art exhibit next year at UECC. In addition, arrangements have been made at Abington Township Library to have a *pysanky* exhibit there for the month of March 2013 in conjunction with UECC Cultural Outreach Committee and UHSC at Manor College. More information about these exhibits will be given at a future date.

Iryna Buczkowska congratulated the Branch on its many accomplishments and particularly lauded the Press Committee for its coverage. (Of course, if there were no activities, the Press Committee would not have had anything to write about.)

The 36-member Branch has grown in number since 2009 when there were 24 members. If you are interested in joining this vibrant group of ladies, who are dedicated to the preservation and cultivation of Ukrainian folk arts and to sharing them with the American community, contact any member of the Branch, President Ulana Prociuk (215-235-3709, email ulana2@verizon.net), or Press Chair Petrusia Sawchak (email PSawchak@verizon.net). Our members vary in age from 29 to 70, they speak both English and Ukrainian, and they look forward to meeting you.

ФОНД ДОПОМОГИ СИРОТАМ В УКРАЇНІ

300 дол. – Ралф і Звенислава Клем.

Замість квітів на свіжу могилу моєї дорогої товаришки **св.п. Марії Чорній** складаю 30 дол. через 56-ий Відділ СУА.

Олександра Яськів.

\$10 – Michael Szurpeta.

Христос Рождається!

Від імені суспільної опіки СУА бажаю добра і благополуччя у Новому році усім жертводавцям та спонсорам, чия щедрість і розуміння допомагають нам надавати підтримку потребуючим в Україні.

Веселих Різдвяних свят та щасливого Нового року Вам і Вашим родинам!

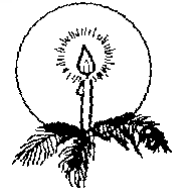

З повагою

Ірина Рудик, референтка СО СУА.

Ukrainian National Women's League of America, Inc.
Стипендійна Акція Союзу Українок Америки

Від імені стипендіатів під опікою Стипендійної Акції СУА

вітаємо усіх їхніх спонсорів із Новим Роком 2012

та Празником Різдва Христового!

*Сердечно дякуємо усім добродіям-жертводавцям за фінансову підтримку,
що уможливило продовження нашої програми та надання допомоги в навчанні
сотням учнів та студентів, зокрема в Україні.*

Нехай Малий Ісусик благословить Вас кріпким здоров'ям та добром.

Христос Рождається!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА
та члени Комісії стипендій СУА:

Анна Кравчук, Люба Більовщук, М. Оріся Яцусь, д-р Дарія Н. Лисий та Гандзя Мицак.

ПОЖЕРТВИ за ЖОВТЕНЬ та ЛИСТОПАД 2011 р.

1,000 дол. – Marie Iwanchuk Schnoes.	250 дол. – Юрій і Марта Шевчуки (98), Ганна Зирук.
660 дол. – Олександр і Ольга Кузишини (100), 85-ий Відділ СУА (85), 97-ий Відділ СУА (97).	220 дол. – Alicia Kurlak Behn, Luba M Zuk Levy, Олена Папіж (81), Софія Шашкевич, Марія Слободян (65), 83-ий Відділ СУА (83).
500 дол. – д-р Дарія Новаківська Лисий (54), Люба Вижницька.	200 дол. – Юрій і Вікторія Міщенки (98), Наталія Павленко (98).
440 дол. – Maria Besoushko (90), Alex I Khowaylo, Mildred Kozak (13).	150 дол. – Володимира Васічко (86).
400 дол. – Christine B Smith, Володимир і Катерина Воловодюки (86), Тагіяна Ясінська (78), Юрій Б і Анна Зелінські.	130 дол. – Звенислава Лебедович (89).
360 дол. – Людмила Васинчук (74).	110 дол. – Ігор і Ксеня Гапії (86), Таїса А Яцусь (03), Олександр Мотиль, Володимир і Маруся Серна (56).
350 дол. – Ірина Семенюк-Бойко-Паар (90).	105 дол. – 13-ий Відділ СУА (13).
330 дол. – Марта Г Мулик-Баксер, Xenia Senny Woop, Іван і Христина Плюти (13), Любослава Шандра (74), Юлія Трешневська (54), д-р Оріся Н Трешневська (54), Христина Троян-Масник, 33-ий Відділ СУА (33), 91-ий Відділ СУА (91), 96-ий Відділ СУА (96).	100 дол. – Raymond & Henrietta Oberleitner (98).
300 дол. – Юрій і М Оріся Яцусі (98), Андрій Васинчук (74).	50 дол. – д-р Андрій Дякун (97), Маріян і Марта Стасюк (97), VFW Hrichro Post (97).
	25 дол. – Петро Кигастий.
	21 дол. – Рената Бігун (28).
	20 дол. – Ella Storm (97).

Просимо вибачення.

Поправка за пожертву, одержану 7 квітня 2011 р., яку подано на списку, але без нижче поданого пояснення: «В пам'ять Богдана Демчишина складаю 50 дол. на Стипендійну Акцію СУА через 78-ий Відділ СУА. Ольга Курилас, Вітон, МД.»

Щира подяка Марті Стасюк, референтці стипендій 97-го Відділу СУА ім. Марусі Бек, Баффало, Н.Й. за переведення збірки та переслання 170 дол. на покриття стипендій для стипендіатів відділу. По 50 дол. зложили: Марта і Маріян Стасюки, д-р Андрій Дякун та Hrichko VFW Post; 20 дол. – Елла Сорм.

ІЗ РІЗНИХ НАГОД

З нагоди 90-ліття Ірини Стахур добродійні датки становили 120 дол. Із 33-го Відділу додано 210 дол. на повну стипендію для Володимира Соколова, довголітнього стипендіята 33-го Відділу СУА в Огайо.

Оксана Шараневич, пресова референтка 33-го Відділу СУА.

У ПАМ'ЯТЬ

Замість квітів на свіжу могилу нашої сестри, тети і приятельки **бл. п. Іванни з Михайлович Городиської** зложили (через 91-ий Відділ СУА): по 100 дол. – Євген і Богданна Михайлів та Олег і Патриція Балазюк; 20 дол. – Марія Корчева. Разом – 220 дол.

Богданна Михайлів, Бетлегем, ПА.

Замість квітів на могилу **бл. п. Марти Клюфас-Доберчак** пересилаю 100 дол. Родині щире співчуття.

Христина Притула-Кузьмович, Грейт Фоллс, Вірджинія.

Щиро дякуємо та бажаємо Веселих Свят та Щасливого Нового Року!

Марія Полянська, референтка стипендій СУА,
М. Орися Яцусь, скарбник Комісії стипендій СУА.

UNWLA, Inc., Scholarship / Children-Student Sponsorship Program

P.O. Box 24, Matawan, New Jersey 07747-0024 • Phone / Fax: 732-441-9530
Email: Mariapolanskyj@verizon.net

Притча про коні

Їхав одного разу багатий вельможа розкішною бричкою, яку тягнула шестірка різної породи коней, закуплених за великі гроші в різних країнах. По дорозі трапилась велика багниста калабаня, в якій бричка і засіла. Кучер міцно бив батогами породистих коней, ті рвалися в різні сторони, а бричка з місця і не зрушилася. Через деякий час над'їхав селянин на возі, в який була запряжена пара невеликих коників, і легко віз подолав калабаню. На запитання здивованого вельможі, звідки така сила в його коників, селянин відповів:

– Ваші коні кожен окремо набагато сильніші від моєї пари. Але вони всі різної породи, з різних країн, то не відчувають злагодженості між собою, кожний кінь тягне в свою сторону. А коли його товариш дістане від кучера батогами, то інші тільки раді тому. А в мене коники прості і однієї масті: кибилка зі своїм сином. Лиш трохи замахнешся на когось з них батогами, то другий коник докладе всі свої сили, щоби допомогти іншому.

Прислав Дмитер Слутий.

ЛИСТОПАД 2011

ТРИВАЛИЙ ФОНД

На тривалий фонд 67-го Відділу СУА складаємо на свіжу могилу нашої довголітньої членки **бл. п. Іванки Луцишин** 250 дол. – 67 Відділ СУА; 75 дол. – Софія Геврик; по 50 дол. – Оксана Мандибур, Марта Шиприкевич, Вікторія і Маріянна Вакуловські, Ляриса Заїка; по 25 дол. Дарія Федак, Ірина Бучковська, Лідія Бук, 20 дол. – Марія Коваленко.

На тривалий фонд ім. **Ореста Шуля** Goldman Sachs & C складає 7,500 дол. (matching grant Orest Szul).

ДАТКИ

10,000 дол. – Федеральна Кредитова Кооператива “Самопоміч” в Нью Йорку.

5,000 дол. – Андрей Гарасимьяк.

2,500 дол. – Мотря Кузич і Андрій Малецький.

1,250 дол. – д-р Михайло Левко.

2,000 дол. – Краєва Управа Братства 1 УД УНА (Галичина) в США, Зенон і Дося Кріслаті.

1,100 дол. – Володимир і Катерина Була.

по 1,000 дол. – проф. Ярослав і Алла Лешко, Мирон і Ольга Гнатейко, Goldman Sachs (matching grant of Orest Szul), Ярослава Гудзяк, д-р Юрій Дейчаківський і Ірина Мостович, Юрій і Ольга Левицькі, Тамара Лащик, Стефан і Володимира Сливицькі.

700 дол. – Мирон і Маріянна Заяць.

по 500 дол. – Тиміш і Аня Гнатейко, Exxon Mobile (matching Daria Lissy), Stanley & Dorothy Pauley Charitable Fund, д-р Іванна Ратич, Александра Голука, Union Funeral Home Lytwyn & Lytwyn.

175 дол. – JP Morgan Chase (matching Lydia Prokor-Artymyshyn).

по 150 дол. – проф. Ярослав Лешко, Ольга Берч, Роман і Александра Городиські, Надя Аміноф.

по 100 дол. – Мирон і Ірена Красій, 92 Відділ СУА, Стефанія Семущак, Богдан і Христина Кульчицькі, Іван і Марія Тереля, Василь і Юлія Захарія, Іван Кот, Роберт Кент, Андрій Чаплик, Теодозій і Луця Гриців, Христина Ференцевич, Plast- Branch 17, Люба Дубно, Александер і Марія Кричик, Романа Даниш, Оксана Пронич і Микола Дейчаківський, Андрій і Люба Чорнодольські, Юліянна Шепилява, Stephen & Sharon Nachesty, Ольга Городецька, Орест Загайкевич, Анна Серант, Ірена Попович, Анна Лукачик, Пство М. Міляннич, д-р Роман і Ірена Кострубяк, Михайло Пилипчук, Тарас і Ольга Гунчак, Maria Besoushko, Мира Мандзюк, Оріся Мішко, д-р Роналд і Надя Літепло, Мирослава Кузьо, Carl & Carol Briseno.

по 85 дол. – Ірена Новак, Марія Одежинська.

по 75 дол. – Зенон і Марія Коциловські, Марія Бродило.

по 70 дол. – Роман і Оксана Треснявські, Анна Серант, д-р Іван і Наталія Головінські.

по 50 дол. – Оксана Тритяк, Роман і Гелен Гелетканич, д-р Александер Стрільбицький, Василь Білан, Володимир Батіг, Андрій і Анна Жовнір, Іван Чопик, Дарія Рекуха, Андрій і Андрея Данилюк, Ліда Ігнат, Михайло і Люба Лапичак-Леско, Ляриса Заїка, Зореслава Миско, Михайло і Барбара Томлін, Ігор і Світлана Струтинські, Стен Грицковян, Ліля Бохонко, Іван Стасюк, Єлисавета Іванів-Джовнс, Наталія Леочко, Надія Оранська, Яким Тенюх, Рей Дейвідсон, Лідія Горохівська, Орест Дутка, Євгенія Ониськів, Анна Думка, Анна Бойчук, д-р Богдан і Богданна Худьо, Ірина Плис, Іванна Ганкевич, Мирослава Стойко, Марія Савицька.

по 40 дол. – Nadine Sielecki, Мирон і Славомира Білас.

по 35 дол. – James Wilson, Zirka Derlycia, Maria Wysowskyj, Тамара Сидоряк, Люба Міхалевич, Лідія Козак, Олена Папіш, Любомира Сілецька, Люба Шевченко.

по 30 дол. – Орест Небеш, Роман і Люба Процик, Михайло Сквір, Олена Бобиляк.

по 25 дол. – анонімно, Джоан Бабяк, Анна Зінич, Микола Роговський, Віра Моллс, Ірена Пашенник, Іван Налаваний, Александра і Юрій Гадач, Михайло і Марія Телєп, Зоріянна Клюфас, Prudential Foundation (matching Maryann Kulish), Марія Фізер, Богдан і Оксана Дац, Роман Ференцевич, Susan P. James & Andrij Witiuk, Ярослав Волощук, Дора Горбачевська.

по 20 дол. – Михайло Бохно, Ольга Ляморте, Михайло Тренза, Адріян Шмериковський, Христина Матвейко, Ольга Курилас, Богдан Кажанівський, Ольга Руденська, д-р Лев і д-р Арета Добрянські, Лідія Завадович, Богдан і Лідія Котис, Ірена Д’Аллесіо.

по 15 дол. – Beverley Macuk, Helen Smindak, Оксана Фольтин.

по 10 дол. – Walter Czepizak, Теодор Бучак, Анна Зурав, Мирон Бурик, Оксана Маглай, Lesia Albizati, Мирослава Глузок, Рома Захарчук, Уляна Близнак, Богдан Титла, Андрій Рудик, Татяна Грицина, Теодор Ковальчин, Роза Воробель, Аркадія Стебельська, Микола Роговський, Мирон Бойко.

по 5 дол. – Ганя Кріль, Geraldine Verbicki, Оксана Стельмах, Галина Слободян-Затонська.

Julianna Lydia Starosolska 1912-2011 (nom de plume: Ulana Liubovych)

It is with great sadness and with deep appreciation of her wonderful life spanning 100 years that we share the news of the passing of Julianna Starosolska, author, essayist, editor, former Soviet political prisoner and Ukrainian community activist, on Sunday December 4th, 2011 in New York City.

Born March 31, 1912, in the Western Ukrainian city of Lviv, Juliana Starosolska was the daughter of Daria Shukhevych, a pianist and music instructor, and attorney and law professor Volodymyr Starosolsky; she was the sister of the late Ihor Starosolsky, noted architect of Lviv, and Dr. Yuriy Starosolsky, Nachalnyj Plastun. She was a member of the Writers' Union of Ukraine, a corresponding member of the Shevchenko Scientific Society, and editor-in-chief (1972-1990) of *Nashe Zhyttia* (*Our Life*) magazine of the Ukrainian National Women's League of America.

The viewing and memorial service was held at the Jarema Funeral Home on East Seventh Street in Manhattan on Friday, December 9. A Divine Liturgy and funeral service took place on Saturday, December 10 at St. George's Ukrainian Catholic Church on East Seventh Street. Julianna Starosolska's body was interred at St. Andrew's Ukrainian cemetery in South Bound Brook, New Jersey.

Вічна Їй Пам'ять!

З НАГОДИ

З нагоди дня народження пана Миколи Дармохвала складаємо 100 дол.

Нестор і Аніса Вересюк-Шуст.

Гонорар в сумі 300 дол., який я одержала за вишиття килтара на весілля Мотрії Кузич, дарую на Український Музей. Молодій парі бажаю Божого благословення і взаємної любови на многі літа!

Богданна Слиж.

ЗАМІСТЬ КВІТІВ

У пам'ять **св. п. Софії Салдан** складаємо 50 дол.

Володимир і Богданна Слиж.

На свіжу могилу моєї кузинки, тети і бувшої союзанки **бл. п. Софії Салдан** складаю 250 дол.

Александра Голука з синами.

In memory of **Michael & Anne Kaczmarczuk**, I am donating \$1,000.

Anne M. Evans.

У пам'ять **бл. п. Марії Тимочко** складаю 25 дол.

Александра Юзенів.

На могилу **бл. п. Олега Мацькевича**, нашого друга, пересилаємо в його пам'ять 100 дол.

Ярослав і Катря Червоняки.

У пам'ять **св. п. Оксани Луцької**, мами Світляни Андрушків, пересилаємо даток в сумі 50 дол.

Володимир і Катруся Воловодиюки.

У світлу пам'ять **бл. п. Марти Ключас-Доберчак** пересилаю 50 дол.

Татіяна Рішко.

У пам'ять **св. п. Христини Гури** складаємо 150 дол. – Юрій і Александра Мацьків, 100 дол. – Ірена Сірко, по 50 дол. – Євген і Наталія Луців, Стефан і Анна Макух, Крейг і Надія Зихал, 25 дол. – Василь і Марія Панчак, 20 дол. – Олена Фещак.

На свіжу могилу **бл. п. Христини Гури** складаю 50 дол. Вічна Їй пам'ять.

Марта Шиприкевич.

У пам'ять **св. п. Христини Гури** складаємо 50 дол.

Михайло і Віра Дябога.

На свіжу могилу **бл. п. Христини Гури** складаю 50 дол.

Марія Короцька.

In memory of **Mrs. Orysia Mandicz**, I am donating \$50.00.

Larysa Martyniuk.

In memory of **Mrs. Mary Motyl**, I am donating \$25.00.

Karen Overbye.

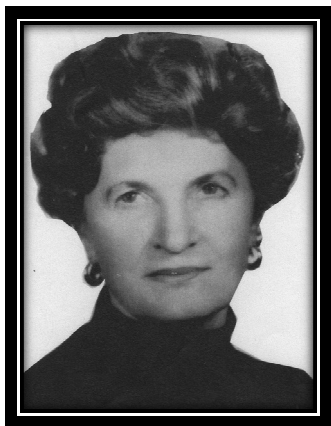
In memory of **Mr. Richard Legeckis** donating \$100.00.

Mr. & Mrs. Ihor Vitkovitsky.

Щиро дякуємо за підтримку!

Управа і адміністрація УМ.

Любомира Мичковська

ПРАЦЯЛЬНЕ СЛОВО
Ольги Дем'янчук, (голови 33-го Відділу СУА),
виголошене при домовині

В часі, коли дерева красуються золотою барвою, а природа приготується до зимового сну, заснула в Бозі 19 жовтня 2011 р. довголітня членка 33-го Відділу СУА ім. Лесі Українки Любомира Мичковська.

Народилася 25-го березня 1924 р. в селі Бобрівники Бучацького р-ну Тернопільської області в родині Лисий. Коли їй сповнилося 10 років, родина переїхала до Яворова і Любомира вчилася в школі Сестер Василянок, а опісля в гімназії ім. Осипа Маковея. Матуру здала в Перемишлі.

При відході німців, як і тисячі нас, українців, виїхала з родиною до Німеччини. Опинилася в м. Ульмі, де працювала у фабриці. В 1946 році там же одружилася з Мирославом Мичковським. До 1949 року молоде подружжя жило у Вайзенбурзі, де народився син Михайло.

У 1949 р. емігрували до Америки, спочатку до столиці Монтани міста Гелена, а потім переїхали до Порт Клінтон. В тім часі народився син Ігор, а в 1955 році – син Юрій. З 1963 року замешкали в Клівленді.

Тут св. п. Люба увійшла у вир церковного та громадського життя. Вступила до Союзу Українок Америки (33-го Відділу). Ще, будучи в Німеччині, була членкою УЖО (Українська Жіноча Організація). У нашому відділі займала різні пости: пресової рефе-

рентки, протоколярної секретарки, а найбільше проявляла себе в культосвітній діяльності, організувала імпрези. На кожні сходи мала певну цікаву програму. Вишукувала постаті визначних осіб, письменників, виголошувала про них доповіді. Мала талант емітувати нашого незабутнього гумориста Івана Керницького (ІКЕРА) його питомим лемківським діалектом. Довгі роки при відділі провадила гурток книголюбів.

За 50-літню корисну працю на 29-ій Конвенції СУА була нагороджена грамотою і золотою відзначкою СУА.

Належала до Сестрицтва при парафії Покрови Пресвятої Богородиці, де часто виголошувала різні доповіді. Активною була у радіопрограмі УЗО, дискусійному клубі, в Шевченковому Домі для старших осіб та ін. В 70-их роках вчителювала в школі українознавства Т-ва Рідна Школа.

Відколи Україна стала самостійною державою, дуже часто їздила в рідні сторони свого мужа на Буковину, а звідти подорожувала по різних місцях України і робила там добрі діла, як справжня патріотка.

Підтримувала різні фонди: УКУ, УВУ, Фонд Івана Багряного та місцеві збірки на різні цілі. Не описати нам її добрих справ, – вони будуть записані у Книзі Вічності.

В імені 33-го Відділу Союзу Українок Америки працюємо Покійну Любомиру і складаємо глибокі співчуття синам: Михайлові з дружиною Кеті і сином Ендрю; Ігореві, юрієві з дружиною Хримтиною, внукам Олександрові, Лідії з мужем Ендрю, сестрі Мирославі в Канаді, племінникам, кузинам тут і в Україні, свасі Ірині з родиною.

За нашим союзянським звичаєм (33-го Відділу СУА) вкладаємо в домовину Покійної грудку рідної землі, яку Вона так любила і для неї ціле життя трудилася. Ця земля з могили Патронки відділу Лесі Українки з Києва. А чужа, але привітна американська земля нехай буде їй легкою. Вічна їй пам'ять.

Під час похорону Любомири надійшли щирі співчуття з України від багатьох друзів.

Roksolana Misilo

UNWLA Art/Museum Committee Chair

Pani Roksolano, as the newly elected UNWLA Art/Museum Committee Chair, what do you see as your most important short-term and long-term goals?

I am thrilled to be elected the UNWLA Art/Museum chair. My goals are to increase membership and raise awareness for our Ukrainian Museum in NYC, which was founded by the UNWLA. First and foremost, this has to be done among our own membership and then used as a tool to increase UNWLA membership among the younger generation—our daughters and their peers.

I am planning to adhere to the resolutions passed by the XXIX UNWLA Convention, which include informing members that the Museum store gratefully accepts donations of cultural items, reach out to members to include donations to the Museum in their wills, and encourage branches to hold artistic exhibits with proceeds going to the Museum.

As UNWLA Art/Museum chair, I have been appointed to the Board of Trustees of TUM. I lead the PR Committee and Membership Committee. As such, I would love to see a traveling PR campaign visiting each regional council and branch with a short presentation on the Ukrainian Museum to generate more excitement. An extra benefit would be having spouses, children, and friends join TUM.

Could you tell the readers of *Our Life* a little bit about the idea behind your recent project—Young Members at The Ukrainian

Museum (YM@UM)?

The idea of YM@UM started with my daughter telling me about belonging to another museum's young adults circle, and the fun events she was attending. Why not have these at TUM so that she and her peers could regularly come to TUM, enjoy the exhibits, socialize and meet new people at different theme events, and learn about Ukrainian arts and culture? And in turn these young members could volunteer at TUM and start YM@UM fund-raising initiatives to benefit TUM. Something similar was started at TUM years ago. Now it is time to revive this initiative again. We are thinking of three or four events a year geared specifically for this group, including special new exhibit viewing evenings and an "Evening in Paris," to start.

Were you happy with how the first YM@UM event went?

Our first YM@UM event on November 4th was a triumph! Over 50 young adults attended. Approximately 40 became members of TUM. There were new faces, and I am counting on the positive word of mouth, to get a larger attendance for our next YM@UM event. Having guided tours of the exhibits during the evening proved successful. Both event goals—to introduce adults aged 21-40 to TUM and to increase TUM membership—were attained.

Could you share with us some of your future plans and projects?

I will be working to increase both individual memberships and UNWLA branch memberships at TUM. It is very important for all members of the UNWLA to retain their vested interest in our TUM, since it was started by our organization. Membership numbers are extremely important, especially when applying for grants.

In addition, I want to encourage individual members to take part in committees run by the Board of Trustees to continue propelling TUM forward, particularly in this difficult economy.

On a personal note, having three daughters, I would like to see projects such as the organization of a professional women's panel that will inform our daughters as well as entice our next generation to join the UNWLA. They are our legacy and our future.

Interview by Olesia Wallo

YM@UM Holds Inaugural Event

by Unia Knarvik

Among the highlights of the evening was a guided tour of the Museum's Invitation to a Wedding exhibition.

The Ukrainian Museum in New York was "the" place to be on Friday evening, November 4, 2011, as the Museum held its first YM@UM (Young Members at The Ukrainian Museum) event.

Organized to introduce young adults to the Museum and its many exhibits and programs, the event attracted more than 55 attendees, the majority of whom became new members.

With music selected by DJ Matej Liteplo playing in the background and surrounded by the art and culture of their ancestral heritage, guests mingled, reconnected with old friends, made new acquaintances, and feasted on a scrumptious buffet with many items provided by the East Village Meat Market and the Cloisters restaurant. New members received a voucher for the Veselka restaurant on the trendy Bowery as well as a raffle ticket; the prizes included a dinner for two at Soyuzivka (donated by the Ukrainian National Association) and gift certificates for Starbucks, Veselka, and the East Village Meat Market.

The inaugural YM@UM event was a resounding success, with more than 55 young adults enjoying the evening at New York's Ukrainian Museum.

Among the highlights of the evening were guided tours of two of the Museum's exhibitions—*Invitation to a Wedding: Ukrainian Wedding Textiles and Traditions* and *The Worlds of Sviatoslav Hordynsky*.

Throughout the evening, the Museum's director, Maria Shust, the president of the Board of Trustees, Mykola Darmochwal, and several trustees and members of the Board's Public Relations and Membership committees circulated among the attendees, answering a wide range of questions. They were also pleased to hear so much positive feedback.

Katria Misilo, for example, said, "It's nice to have a group at the UM for us to get together, have fun, and support our culture."

Lida Doll felt that it was important to know what you are getting for your membership—and the UM offers a lot, including fascinating exhibits and great raffle prizes. (The many benefits of membership include: discounted admission to future YM@UM events; free admission to exhibitions; invitations to members-only previews, openings, and other special events; reduced rates for film screenings, concerts, lectures, workshops, etc.; and a 10% discount on all gift shop purchases).

On her Facebook page, Larissa Nycz Montecucollo later wrote: "It's great that the UM is taking steps to reach our younger generation;

all of us are interested in participating within the Ukrainian community, and the Young Members evening gave us an opportunity to visit the Museum, tour the current exhibitions, and catch up with friends. It was a great time, and I look forward to another YM@UM evening soon."

Indeed, everyone left the YM@UM event pleased and excited about the prospect of more events in the future. Many headed to the Veselka Bowery to redeem their vouchers for one of the newly opened restaurant's signature cocktails.

The YM@UM inaugural event was made possible thanks to the generous sponsorship of Dr. and Mrs. Michael Lewko of Little Falls, New Jersey, and UNWLA Branch 131 in Hillsboro, New Jersey.

Прес-фанд НАШЕ ЖИТТЯ OUR LIFE Press Fund

ДАТКИ

- 110 дол. – Марта Перейма.
По 100 дол. Ірена Ева Мостович, Ольга Зазуля.
60 дол. – Надія Бабяк.
По 50 дол. – Марія Дурбак, Марта Мулик, Bohdanna Chudio, Денис Стахів, Оксана Мостович, Стефанія Дуб, Inia Tunstall.
50 дол. – Анна Байляк. Молю Бога про все добре для всіх, хто ширенько працює для добра України. Щастя Вам і щасливого Нового 2012 Року.
40 дол. – Богданна Титла.
35 дол. – Люба Клячко.
30 дол. – Віра Лабінська.
25 дол. – Ірина Руснак, Наталія Олексин, Марія Лавро, Оксана Тритяк, Оксана Лукашевич-Полон, Дарія Соханівська, Марія Кричик, Люба Бойко.
20 дол. – Марія Ярмолук, Богдан Похмурський, Ліля Бочонко, Марта Кузьмінська, Любомира Йолдас, Лідія Захарків, Марта Онuferко, Анна Заброцька.
15 дол. – Текля Гусяк, Maryann Mysyshyn.
10 дол. – Люба Павлик, Марта Ломаґа, Ірина Бойко-Паар, Аріадна Лапичак-Бах, Zenia Kolody, Анна Столярська, Nadia Opuszynski, Ореста Ткачук, Іванна Стрільбицька, Стефанія Брезден, Стефанія Кіс, Софія Костюк, Теодозія Кривулич, Віра Обушчак, Natalia Lapic, Анна Верхняк, Ольга Коваль, Таїсса Мелешко, Христина Голубець, Ростислав Міляннич, Ірена Гафткович, Zenovia Czornyj Golia, Ярослава Стасюк, Ніна Данчук, Дарія Яворівська.
5 дол. – Анна Матковська.

В ПАМ'ЯТЬ

- 300 дол. – в пам'ять **бл. п. інж. Ярослава Букачевського**, чоловіка нашої членки Слави Букачевської датки зложили: по 50 дол. – 65-ий Відділ СУА, Наталія Головінська, Ольга Городецька; по 25 дол. – Анна Литвин, Марія Слободян; по 20 дол. – Стефанія Старожитник, Слава Стойко, Дора Борст, Марія Цісик; по 10 дол. – Ірина Старожитник, Софія Лонишин.
100 дол. – в пам'ять **бл. п. Любомири Мичковської**, членки 33-го Відділу СУА.
33-ий Відділ СУА.
50 дол. – в пам'ять **бл. п. Степана і Евстахії Шуган**, батьків приятельки зі шкільної лавки Марійки Томоруг. Оксана Пакуш.
50 дол. – в пам'ять наших довголітніх членок **бл. п. Тані Рейнарович і бл. п. Лесі Палій**. Вічна їм пам'ять!
29-ий Відділ СУА, Округа Чікаґо.
50 дол. в пам'ять **бл. п. Евгена Саламахи**, мужа нашої членки Ярослави Ренати Саламахи. Родині висловлюємо щирі співчуття.
Членки 86-го Відділу СУА в Ньюарку.
50 дол. – в пам'ять **бл. п. Богдани Данилів-Бережанської**. Любомира Мокій.
25 дол. – замість квітів на могилу **бл. п. Ярослава Куровицького**, чоловіка колишньої голови СУА Ірини Куровицької. Складаю співчуття всій родині. Михайлина Баран.
25 дол. замість квітів на свіжу могилу **бл. п. Богдана Савчука**, чоловіка колишньої голови Округної Управи Нью Йорку Наді Савчук.
Михайлина Баран.

Щедрим жертводавцям висловлюємо щирі подяку!

INFLUENZA

by Ihor Magun, MD, FACP

Influenza is a dreadful disease: just between 1917 and 1919, it took 20 million lives. The word "influenza" is actually derived from the Italian language in which it means "influence" (an incursion). Such a name for the disease apparently stemmed from the belief that epidemics were due to the influence of the stars. This name was first used to refer to the influenza of 1743.

Many changes and advances have been made since the theory of the stars' influence was proposed, yet a number of questions about influenza seem to surface during every winter season.

Influenza is frequently referred to simply as the flu. It is an RNA virus of the family orthomyxoviridae. Transmission can occur in three common ways: direct contact in which an infected individual sneezes mucus directly into the eyes, mouth, or nose of another person; air-borne—passing aerosolized particles; and direct contact with infected surfaces. Affected individuals are most contagious between the second and the third day, which correlates with the time of high fever spikes. Children are more contagious than adults simply because children tend to be less careful with containing their secretions. The length of time the virus can persist on surfaces varies from one to two days on plastic or metal surfaces to only five minutes on our skin.

Protection with an annual vaccination against influenza is an effective form of prevention. However, it must be emphasized that annual vaccination is only effective against specific strains of viruses and does not completely prevent one from contracting the flu.

A common misconception is that this vaccine protects against all types of flu—it does not. The season is very unpredictable, and 200,000 individuals in the United States are hospitalized for influenza-related symptoms every year.

Knowing the difference between a typical cold and the flu is critical since the treatment options are significantly different. Individuals who do have the flu should always consult a physician.

Flu symptoms include an elevated body temperature, greater than 100 degrees Fahrenheit. This is accompanied by chills, severe body aches, weakness, chest discomfort, and non-productive cough. Complications can lead to bronchitis, sinus infections as well as pneumonia. Most complications are seen in the elderly, young children, pregnant women, and individuals who have underlying chronic diseases such as diabetes, asthma, and chronic obstructive lung disease (COPD). Treatment options consist of specific prescription antiviral medications.

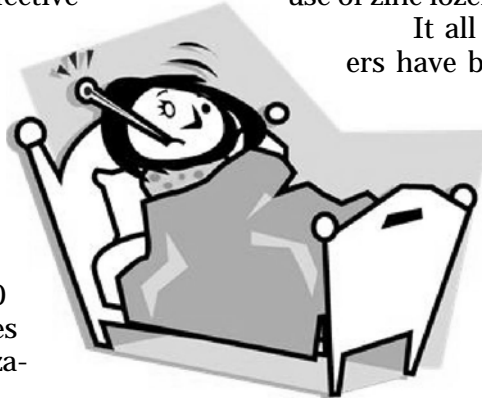
Cold symptoms rarely cause a fever but commonly produce slight body aches, a runny or stuffy nose, and a cough that is labeled as hacking, with production of mucus. Treatment is focused on the use of antihistamines, decongestants, and cough suppressants. Complications can include sinus infections, ear infections, and exacerbation of asthma.

It would seem intuitive to focus on prevention. If one is infected, it is the obligation of the individual to make an active effort to contain the spread of the disease. Washing hands and using anti-microbial gels definitely helps.

Ingesting large doses of vitamins, particularly vitamin C, has not been shown to provide any significant benefit. Evidence on the use of zinc lozenges has been inconclusive.

It all comes down to what our mothers have been telling us since childhood—

cover your mouth when you sneeze with a tissue, wash your hands frequently, and get adequate rest and nutrition. When you do get ill, see a physician when you think you may have the flu: it may help you not only shorten the duration of your ailment but also limit its spread.

Дітям про Різдво

Дитячий вертеп у Львові.

Люди всього світу знають про Різдво Христове, люблять і поважають це велике свято. Найбільше чекають його діти, бо це не тільки час народження Сина Божого, маленького Ісусика, але й особливі Різдвяні обряди і звичаї, що їх має кожен народ.

Українці під час Різдвяних свят, прославляючи новонародженого Спасителя і охоронця всіх людей, співають величальні пісні-колядки, щедрівки, грають маленькі вистави – вертепи з перебраними героями, а також вітають один одного з Різдрвом Христовим і Новим Роком віршиками – віншуваннями.

Народився Ісус Христос у морозний зимовий вечір, коли на небі засіяла перша зірка. Цю дивну новину першими почули пастушки, діти, які одразу побігли сповістити людей. Саме тому діти мають право першими колядувати і роблять це особливо радісно та дзвінко.

На Свято Різдва українці здавна прикрашали свій дім снопом жита чи пшениці – дідухом і ставили його у куті біля святих образів, застеляли підлогу соломкою. На Свят-Вечір готували 12 пісних страв, пекли калачі, на вишитий обрус ставили запалену свічку. Найстарший із чоловіків починав молитву, благословляв їжу і промовляв: «Христос Рождається!» Всі разом відповідали: «Славте Його!» Родина починала вечерю з куті – вареної пшениці з медом, маком і горіхами.

А за вікном вже з колядою біжать до їхньої хати сусідські діточки, – у теплих козушках, шапках, чобітках, розрум'янені морозом, веселі і щасливі. По коляді вони віншували господареві і всій його сім'ї. Колядникам у торбинку кидали солодоші, горіхи, давали гроші. Мандруючи від хати до хати, діти веселяться, жартують.

На різдво в Україні є гарний звичай прикрашати ялинку. Колись робили ялинкові прикраси власноручно з кольорового паперу, соломки, яєчних та горіхових

шкаралупок. На ялиночках появлялись ангелики, паяцики, звіятка, висіли паперові сніжинки, бублики, яблука, горішки, цукерки.

Різдво єднає людей, зігріває Любов'ю, розвселяє Надією, укріплює Віру. Пам'ятаймо, що ІСУСИК тішиться діточками, уважно слухає їхні молитви, приглядається, як вони поведуться. Тож в Новому 2012 році будьмо чемнішими, добрішими. Нехай у кожному серденьку живе і сяє мудре Слово Сина Божого, післаного з небес любити і оберігати нас.

РІЗДВЯНІ ВІНШУВАННЯ

Земля і небо торжествують,
Дзвони в храмі линуть,
Люди моляться, співають
Про Божого Сина.

Хай мале Дитятко Боже,
Наче янгол на сторожі
Кожним серцем запанує,
Душу сяйвом зачарує.

Щоби щастя аж до неба
І достатків, скільки треба,
Щоб не було сварки в хаті
І думки були крилаті.

І я родичам віншую,
Рідним та сусідам,
Хай добром життя вирує,
Обминають біди.

Хай бабусині молитви
Долинуть до Бога, -
Щоб родину обминали
Болі і тривоги.

Щоб дідусь здоров'я мав,
З нами бігав, майстрував,
Жартував, пісні співав
І дарунки дарував.

Жийте з Богом кожен днину,
Бережіть свою родину,
гнів і кривди забувайте -
Всіх любов'ю зігрівайте!

Всіх вітаєм, всіх віншуєм
Щирими серцями,
Щоб завжди були здорові
І гордились нами.

Нехай радість не згасає, -
Новина ця усіх єднає,
Увесь люд благословляє,
Христос ся Роддає!

Святослава Гой-Стром.

Мед і цинамон

Honey and Cinnamon

Хвороби серця. Вживайте щоденно на сніданок хліб, змащений пастою з меду і порошку цинамону. Це знижує рівень холестеролу в артеріях і рятує людину від інфаркту. Регулярне вживання меду з цинамоном скріплює серцевий м'яз.

Артрит. Найновіші дослідження показали, що коли лікарі призначали своїм пацієнтам суміш 1 ст. л. меду і 0,5 ч.л. цинамону перед сніданком, то через тиждень у 73 пацієнтів з 200 повністю припинялися болі, а протягом місяця більшість пацієнтів, які не могли ходити, змогли ходити, не відчуваючи болей.

Випадання волосся. При випаданні волосся, або облісінні змащувати коріння волосся пастою зі суміші теплої оливкової олії, 1 ст. л. меду і 1 ч. л. цинамону перед миттям голови на 15 хв. Опісля промити волосся злегка теплою водою. Навіть 5 хв. достатньо для помітного ефекту.

Довголіття. Чай з медом і цинамоном, що приймається регулярно, затримує настання старості. 1 ст. ложку цинамону заварити в 3-х склянках води, охолодити і додати 4 ложки меду. Пити по чверть горнятка 3 рази в день. Зберігає шкіру свіжою і м'якою і затримує старіння.

Перестуда. При перестуді приймати 1 ст. л. теплого меду з ¼ ч. л. цинамону 3 рази в день. Виліковує навіть хронічний кашель, перестуду і звільняє носові пазухи.

Heart Disease. Every day for breakfast, eat a slice of bread smeared with a mixture of honey and cinnamon. This lowers the level of cholesterol in the arteries and prevents one from having a heart attack. A daily dose of honey with cinnamon strengthens the cardiac muscle.

Arthritis. The latest research has revealed that when taking a mixture of 1 tbsp. of honey and 1/2 tsp. of cinnamon before breakfast, after one week 73 patients out of 200 reported that their pain has ceased, and within a month the majority of those unable to walk could walk again without experiencing pain.

Thinning Hair. Those with thinning hair or baldness can apply to hair roots a paste of warm olive oil, 1 tbsp. of honey, and 1 tsp. of cinnamon for 15 min. before washing their hair. Hair should be rinsed afterwards with warm water. Applying even for 5 min. is enough to see good results.

Longevity. A tea made with honey and cinnamon, if taken regularly, can delay some signs of old age. Steep 1 tbsp. of cinnamon in 3 cups of water, cool, and add 4 tsp. of honey. Drink 1/4 of a cup 3 times a day. This tea preserves the fresh and supple look of young skin.

Colds. When battling a cold, take a tbsp. of warm honey with 1/4 tsp. of cinnamon three times a day. This remedy clears clogged sinuses and can cure even a chronic cough.

Дарія Дроздовська.

Daria Drozdovska.

English translation by Olesia Wallo

MASHA ARCHER

extraordinary jewelry

Florida Spring Trunk Show Schedule at Saks Fifth Avenue

Feb 2~5 • Thu, Fri, Sat & Sun • Sarasota
Southgate Mall • 941-364-5300

Feb 9~12 • Tba

Feb 17~19 • Fri, Sat & Sun • Miami Dadeland
7687 North Kendall Drive • 305-662-8655

Feb 23~26 • Thu~Sun • Palm Beach Gardens
3109 Pga Boulevard • 561-694-9009

Mar 1~4 • Thu, Fri, Sat & Sun • Boca Raton
Town Center Mall • 561-393-9100

Mar 8~11 • Tba

Mar 16~18 • Fri, Sat & Sun • Palm Beach
Esplanade Mall • 561-833-2551

visit www.masha.org for more venues and trunk show updates

san francisco • 415.861.8157
www.masha.org • masha@masha.org

THE NATIONAL BOARD OF THE UKRAINIAN NATIONAL WOMEN'S LEAGUE OF AMERICA, INC.

HONORARY PRESIDENTS

Anna Krawczuk, Iryna Kurowyckyj
Marianna Zajac – President

EXECUTIVE COMMITTEE

Ulana Zynych — 1-st Vice President
Anna Macielinski — 2nd VP - Membership
Sophia Hewryk — 3rd VP - Culture
Lidia Bilous — 4th VP - Public Relations
Olha Kuzyszyn — Press Secretary
Daria Drozdovska — Corresponding Secretary
Nadia Cwiach — Treasurer
Roma Shuhan — Financial Secretary
Vera N.Kushnir — Member-at-Large
Mariya Andriyovych — Member-at-Large

STANDING COMMITTEES

Irena Rudyk — Social Welfare Chair
Sviatoslava Goy-Strom — Education Chair
Roksolana Misilo — Arts and Museum Chair
Maria Polanskyj — Scholarship/Student Sponsorship Program Chair
Olha Drozdowycz — Archives Chair
Martha Pelensky — Ecology/Women's Health Chair
Roxolana Yarymovych — Member-at-Large Chair
Zoriana Haftkowycz — Website Chair

REGIONAL COUNCILS

Lydia Jachnycky — Detroit
Iryna Buczkowski — Philadelphia
Halyna Romanyshyn — New York City
Zinnia Dzus-DeBole — New York North
Olha M. Lukiw — New Jersey
Iwanna Shkarupa — Ohio
Lubomyra Kalin — Chicago
Zoryana Mishtal — New England
Maria Cade — New York Central
Orysia Nazar Zynych — Liaison for Branches-at-Large

AUDITING COMMITTEE

Oxana Farion — Chair
Jaroslava Mulyk — Member
Renata Zajac — Member
Maria Tomorug — Alternate
Tatiana Rishko — Alternate
Oksana Skypakewych Xenos — Parliamentarian
Lidia Slysh — Ukrainian-language editor of *Our Life*
Olesia Wallo — English-language editor

UNWLA, Inc. SCHOLARSHIP FUND

PO BOX 24 Matawan, NJ 07747-0024

Phone/Fax: 732-441-9530

Email: Mariapolanskyj@verizon.net

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ / THE UKRAINIAN MUSEUM

222 East 6th Street, New York, NY 10003

(212)228-0110 Fax (212)228-1947

E-mail: info@ukrainianmuseum.org

Website: www.ukrainianmuseum.org

*Periodicals Postage Paid at New York, NY and at
Additional mailing offices (USPS 414-660).*

Даниїла Лунь. “Колядники”.
Danyila Lun. “Carollers.”